

ה
אֶחָד
נִשְׁמָו
אֶחָד

נְנַח נְחֵמָה נְחֵמָה מֵאֻמָּנוּ

רֵבִי

רֵאשֵׁת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

מְשַׁרְד פְּרֶסוּם
נְנַח נְחֵמָה נְחֵמָה מֵאֻמָּנוּ

רְבִי

מְלוֹקֵט מְסַפְּרֵי הַקְּדוּשִׁים שֶׁל
ר' אֵשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הַרְבֵּה הַאֲמֶת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ
צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם
נִחַל נֹזֵעַ מִקּוֹר ח'כְּמָה
רַבְּנוּ נַחְמֵן בֶּן פִּיגָא בֶן שִׁמְחָה
נַחְמֵן נַחְמֵן נַחְמֵן מֵאוֹמֵן
זְכֹר צַדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבִרְכָה זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן:

מִפְתָּחוֹת

ג.....	סֵפֶר הַמִּדּוֹת.....
ה.....	שִׁיחוֹת הַר"ן.....
ו.....	לְקוּיֵי מוֹהַר"ן.....
כד.....	חַיֵּי מוֹהַר"ן.....
לד.....	לְקוּיֵי הַלְכוּת.....
מד.....	לְקוּיֵי תְּפִלוֹת.....
נד.....	אֲב"י הַנֶּחַל מִכְּתָבִים מֵאֵת ר' יִשְׂרָאֵל בְּעַר אֹדֶסֶר.....
סג.....	פְּדִיוֹן.....
סד.....	תְּפִלַּת הַדָּרֶךְ.....

נָא לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַסֵּפֶר

ספר המדות

צדיק

ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיק. קנא
אלו בני-אדם הנוסעים לצדיק, אף-על-פי שאין
מקבלים תורה ממנו, מקבלים שכר על הנסיעה.
כד

הצדיק יכול להעלות מתים למדרגה גדולה. כו
מוטב לקרב את עצמו לצדיק שהוא רחמן. לט
הפמזן שמהנה את הצדיק, הרי זה כאלו עבד
עבודת בית-המקדש. מו

קרבת הצדיקים טוב בעולם הזה ובעולם הבא. נג
המקרבים שיש לצדיק בחייו, הם יהיו מקרבים
במותם (במותו). עד

בעולם הזה כל הרוצה לקרב את עצמו מקרב,
אבל בעולם הבא אין מקרבין אלא המקרבין
מכבר. פו

הצדיק הוא הצלם-אלקים של הדור. קא
המנהיג עצמו ברבנות כשיש גדול ממנו,
נתקצרים שנותיו. קיב

על ידי השתטחות על קברי הצדיקים הקדוש
ברוך הוא עושה לו טובות, אף על פי שאינו ראוי
לכך. קעג

ד ספר רבי המדות

מִתָּר לְבִישׁ אֶת הָרַבָּנִים, שְׁשׁוֹכְרִין אֶת הָרַבָּנוֹת
לְשֵׁם גְּאוּה, וְרֵאוּי לְבִזּוֹתָן וּלְהַקֵּל בְּכַבּוּדָן, וְאִין
עוֹמְדִין בְּפְנֵיהֶם, וְאִין קוֹרִין אוֹתָן רַבִּי, וְהַטְּלִית
שְׁעָלְיוֹ כְּמִרְדַּעַת שֶׁל חֲמוֹר. בושה, ב

אִין לְהִתְגַּאוֹת בְּהַשְׁגוֹת גְּדוּלוֹת אוֹ בְּמַעֲשִׂים
טוֹבִים, כִּי הַכֹּל עַל יְדֵי הַצְּדִיק שֶׁבְּדוֹר, וְהוּא אֵצֶל
הַצְּדִיק כְּעֵט אֵצֶל סוּפֵר. גאוה, טו

בְּזָה יוֹדַע הָאָדָם, שֶׁבְּאַמַּת הוּא רוֹצֵה לְעַבְדַּה,
כְּשֶׁאִינוֹ רוֹצֵה בְּפָרְסוֹמוֹ. תשובה, עז

עַל-יְדֵי סְפוּרֵי-מַעֲשִׂוֹת שֶׁל צְדִיקִים מִמְּשִׁיכִין
אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ בְּעוֹלָם, וְדוּחָה הַרְבֵּה חֲשֵׁךְ וְצָרוֹת
מִן הָעוֹלָם גַּם זוֹכָה לְבְּגָדִים נְאִים. בגדים, ח"ב, א

עַל-יְדֵי שֶׁבָּא אֶל הַצְּדִיק, בִּיאָתוֹ בְּעֶצְמָה יְכוּלָה
לְהַמְתִּיק הַדִּינִין. המתקת הדין, מח

כִּי שֶׁאִינוֹ מְאֵמִין בְּצְדִיק, עַל-יְדֵי-זֶה אִין לְבוֹ נְכוֹן
עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. הרהורים, ז

כִּי שֶׁנִּזְהַג רַבָּנוֹת בְּעַל-פְּרָחִם בְּגְאוּה, הַקְּדוּשָׁה-
בְּרוּךְ-הוּא מְעוֹרֵר עָלָיו שׁוֹנְאִים. גאוה, ז

כִּי שֶׁמִּסְפֵּר מַעֲשִׂוֹת מְצְדִיקִים הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא
עוֹשֶׂה לוֹ חֶסֶד. צדיק, קעד

שיחות הר"ן

"אִוֶּלֶת אָדָם תִּסְלַף דְּרָכּוֹ וְעַל ה' יִזְעַף
לְבוֹ" (משלי, יט, ג)

פְּרוּשׁ: מִי שְׂאִינוּ מְקַשֵּׁר וּמְקַרֵּב לְצַדִּיק
אֲמִתִּי, אֲזִי כָּל עֲבוֹדָתוֹ הוּא רַק כְּמוֹ מִי
שְׂמַעְתֶּם עֲצָמוֹ וּמִתְדַמֶּה לְחֵבְרוֹ בְּקוֹף בְּפִנֵּי
אָדָם. וְזֶהוּ: "אִוֶּלֶת אָדָם תִּסְלַף דְּרָכּוֹ", הֵינּוּ
שֶׁהָאָדָם עַל יְדֵי אִוֶּלְתוֹ כָּל עֲבוֹדָתוֹ הִיא רַק
בְּבַחֲיַנַּת תִּסְלִיף דְּרָכּוֹ כְּמוֹ מִי שְׂמַעְתֶּם וּמַעְתֶּם
עֲצָמוֹ אַחַר חֵבְרוֹ כִּנ"ל. וְהַטַּעַם כִּי "וְעַל ה'
יִזְעַף לְבוֹ", הֵינּוּ לְהַצְדִּיק שֶׁהוּא בְּחִינַת עַל ה',
כִּי "מִי מוֹשֵׁל בִּי צַדִּיק". "יִזְעַף לְבוֹ" הֵינּוּ
שֶׁחֹלֵק עַל הַצְדִּיק וְאִינוּ מְקַרֵּב אֵלָיו עַל-יְדֵי
זֶה "תִּסְלַף דְּרָכּוֹ" שֶׁהוּא רַק כְּמִי שְׂמַעְתֶּם עֲצָמוֹ
כִּנ"ל, כִּי אֵין מִמֶּשׁ בְּעֲבוּדָה כִּי אִם עַל-יְדֵי
הַצְדִּיק הָאֲמִתִּי: (שיחות הר"ן קיא)

לקוטי מוהר"ן

ר' אֵשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (שמות ל') רַאשֵׁי־תְבוֹת רַבִּי.
וְלַהֲפֹךְ: רִישָׁעִים בִּ'חֲשָׁךְ יִדְמוּ (שמואל א', ב')
רַאשֵׁי־תְבוֹת רַבִּי: (לקו"מ ח"א, קיא)

דורות הראשונים שהיו צדיקים היו רוצים
בהתנשאות לשם שמים. וכל מי שרצה לזכות
בהתנשאות היתה מנהיג הדור. אבל עכשו
שהתנשאות הוא בשביל כבוד עצמו,
התקינו חכמים שלא ירדף שום אדם אחר
ההתנשאות אלא יברח מן ההתנשאות: (קיצור
לקו"מ חב פ, אות א)

סכנה גדולה להיות מפרסם ולהנהיג העולם.
לא מבטיח כשינינו ראוי כלל, ולובש טלית
שינינו שלו, רק אפילו עובדי השם באמת,
גדולי הדור, יש עליהם סכנות נוראות
בהנהגת העולם. כי איש פשוט, רחוק מאד
שיעבר על רציחה, אפילו אם אינו איש כשר,
כי אין לו תאוה לזה, ואפילו כשמגיע, חס
ושלום, לתאוה כזו, רחמנא לעלן, אינו בא
לידו, ויש לו כמה מניעות לזה. ואפילו אם

יַעֲבֹר, לֹא יַעֲבֹר כִּי אִם לְעֵתִים רְחוּקוֹת,
 וְקָרוֹב שֶׁלֹּא יַעֲבֹר רַק פַּעַם אַחַת כָּל יָמָיו. אֲבָל
 בְּהִנְהַגַּת הָעוֹלָם וּבְחֵדוּשֵׁי דְאֹרֵי־תָא
 שְׂמַחְדָּשֵׁין, יְכוּלִים לַעֲבֹר מִמַּשׁ גָּב וְנֶאֱפָ
 וְרֵצַח בְּכָל פַּעַם, בְּכָל רַגַע, רַחֲמָנָא לְעַלְיָ:
 (לקו"מ ח"ב יח)

מִי שֶׁנִּזְהָג רַבָּנוֹת בְּכִשְׁרוֹת וּבְתַמִּימוֹת כְּרָאוּי,
 עַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה שִׁיעֵלָה לְגִדְלָה לְסוּף יָמָיו,
 וְכָל מָה שֶׁנִּחַשְׁב לְגִדְלָה בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר, הוּא
 עוֹלָה לְגִדְלָה זוֹ. כְּגוֹן בַּדּוֹר הַזֶּה, שֶׁעָקַר הַגִּידְלָה
 וְהַכְּבוֹד הוּא כְּשִׂמְחֵזִיקִין אוֹתוֹ לְעַדִּיק
 מִפְּרָסָם, אֲזִי זֹכָה שִׁיתְקַבֵּל בְּסוּף יָמָיו
 לְמִפְּרָסָם גָּדוֹל, אֵף שֶׁבְּאַמַּת אֵינוֹ כֵּן, רַק
 שֶׁהוּא אִישׁ כָּשֵׁר פְּשוּט, וְנוֹתֵנִין לוֹ שְׂכָרוֹ קֶדֶם
 שִׁיּוֹצֵא מִן הָעוֹלָם, וְאַחַר כֵּךְ וְכוּ': (לקו"מ ח"א, רלו)

עַל-יְדֵי שִׁיְהִיָּה נִזְהָר וְנִשְׁמָר שִׁיְהִיָּה כְבוֹד
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת שִׁיְהִיָּה נְבֻזָה בְּעֵינָיו
 נִמָּאָם וּכְבוֹדוֹ לְאֵין נֶגֶד כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
 עַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְדַבְּרוֹת הַמְּאִירִים בַּתּוֹרָה
 שֶׁהֵם מְאִירִים לוֹ לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְעַל-יְדֵי-זֶה
 זֹכָה לָבוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעִמְקָהּ.

אך אי אפשר לזכות לדבור המאיר כזה כי
 אם כשמשברין הגאות והגדלות. שלא יהיה
 למודו בשביל כבוד להתייחר ולקנטר חס
 ושלום או לקבל רבנות והתנשאות. וזה תלוי
 בשמירת הברית קדש.

יש ענוה שהיא תכלית הגדלות דהינו שהוא
 ענו מחמת שהוא יודע שהגדלות מביאה מאד,
 על-כן הוא ענו כדי להתייקר ולהתכבד, נמצא
 שהוא ענו בשביל גדלות וכבוד. על-כן
 צריכין להשכיל על דרכיו ולהתרחק מגדלות
 בתכלית עד קצה האחרון כמאמר חכמינו
 זכרונם לברכה, מאד מאד הוי שפל רוח. כי
 הגדלות היא בחינת שבע בתי עבודה זרה
 שעל-ידי זה גלו ישראל מארצם, ועל-ידי-זה
 עדין לא חזרנו לארצנו מחמת שרודפים
 אחר הכבוד על-ידי הגדלות רחמנא לעלן:
 (קיצור לקו"מ ח"א, יא, אות ב, ג, ח)

מה שעל-פירב הלומדים חולקים על
 הצדיקים, זהו מחמת שלומדים תורה שבועל
 פה דהינו גמרא ופוסקים וכו' בגאווה גדולה.

לקוטי רבי מוהר"ן ט

וְאֵיזִי נַעֲשֶׂה לָהֶם מִתּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶה, פֶּה לְדַבֵּר
עַל הַצְּדִיקִים עָתֵק בְּגִאֲוָה וּבִזָּז. אֲבָל הַצְּדִיקִי
אֵמֶת מֵעַלְיָן וּמִתְקַנִּים כָּל דְּבוּרֵיהֶם הָרַעִים
וְחֹזְרִים וְעוֹשִׂים מֵהֶם הִלְכוֹת, וּמֵעַלְיָן
שֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים לְהַשִּׁם יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי־זֶה
דִּיקָא.

עַל־יְדֵי שְׁלוּמְדִים תּוֹרָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה, וְהָעֵקֶר
עַל־יְדֵי תּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶה גִּמְרָא וּפּוֹסְקִים
שְׁלוּמְדִים שְׁלֵא לְשִׁמָּה עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה לָהֶם
פֶּה לְדַבֵּר עָתֵק עַל צְדִיקִי אֵמֶת. וּמִזֶּה בָּא
הַתְּנַגְּדוֹת שֶׁל הַלּוּמְדִים שְׁחֹלְקִים עַל
הַצְּדִיקִים הָאֵמֶתִיִּים.

אֵלוֹ הַלּוּמְדִים הַחֹלְקִים עַל הַצְּדִיקִים, דַּע
שְׁבָזָה שְׁחֹלֵק וּמְדַבֵּר רָעוֹת עַל הַצְּדִיק בְּזֶה
שֵׁנָא וְרוֹדֵף גַּם אֶת הַצְּדִיק הָעֵלְיוֹן, הֵינּוּ
הַצְּדִיק שְׁחִידֵשׁ זֹאת הַתּוֹרָה שְׁלוּמְדֵי הַצְּדִיק
הַתְּחַתּוֹן. וְעֵקֶר כִּחוֹ מִחֲמַת שֶׁהוּא לְמַדָּן
בְּגִמְרָא וּפּוֹסְקִים שֶׁהוּא תּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶה, רַק
שְׁלוּמְדֵי בְּלֵא דַעַת, וְנִבְלָה טוֹבָה הֵימְנוּ,
וְכִשְׁהַתּוֹרָה שְׁבַע־לֶפֶה שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה בָּאָה
לְתוֹךְ פִּי זֶהוּ גְלוֹת הַשְּׂכִינָה. וְתִלְמִיד חָכָם

כִּזְה הוּא שֶׁד יְהוּדֵי וְאֵינוֹ רוֹאֵה הָאֶמֶת וְנַעֲשֶׂה
שֵׁנָא וְחוֹלֵק עַל הַצְדִּיק הָאֶמֶת.

מַה שְׁיֵשׁ כַּמָּה שְׁלוֹמֵדִים תּוֹרָה הַרְבֵּה וְאֵינָם
חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה וְאֶדְרָבָא, הֵם חוֹלְקִים עַל
צְדִיקִים. זֶה מַחֲמַת שְׁלוֹמֵד שְׁלֵא לְשָׂמָה כִּי אִם
בְּשִׁבִיל כְּבוֹד וְרַבָּנוֹת לְהִתְיַהֵר וּלְקַנְטֵר וְאֵזִי
עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה נִכְנָם בּוֹ עַרְמִימִיּוֹת יוֹתֵר, כִּי
בַתּוֹרָה יֵשׁ בָּהּ בְּחִינַת "צְדִיקִים יִלְכוּ בָם
וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם". וְאֵזִי מֵהַתּוֹרָה שְׁבַע-עֶלְפָּה
נַעֲשֶׂה לוֹ פֶּה לְדַבֵּר עַל הַצְדִּיקִים מַחֲמַת
שְׂאֵינּוּ רוֹאֵה בַתּוֹרָה רַק הַמְשַׁמְעוֹת שְׂאֵינּוּ
טוֹב בְּחִינַת "וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם" בְּחִינַת
עַרְמִימִיּוֹת: (קִיצוֹר לְקו"מ ח"א יב', א-ד)

עַל-יְדֵי אַמוּנַת חֲכָמִים נִזְדַּכְךָ הַמֶּחֶ וְזוֹכֵה
לְשִׁכְּל בְּרוּר וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהוֹצִיא וּלְקַבֵּל
מִכָּל מַה שְׁלוֹמֵד בַתּוֹרָה מִשְׁפָּטֵי אֶמֶת, דֵּהֵינּוּ
הַנְּהַגוֹת יִשְׁרוֹת לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שִׁידַע אִיךָ
לְהִתְנַהֵג בְּכָל דְּבָר הֵן לְעַצְמוֹ הֵן לְאַחֵרִים
שְׂמֵתִנְהָגִים לְפִי דַעְתּוֹ. אֲבָל כְּשִׁפּוּגִים חֵם
וְשָׁלוֹם בְּאַמוּנַת חֲכָמִים הוּא נִדוּן בִּיגִיעַת

לקוטי רבי מוהר"ן יא

בְּשֵׁר דְּהֵינּוּ בְּמוֹתְרוֹת, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: "הֲלוֹעַג עַל דְּבָרֵי חֲכָמִים גְּדוֹן
בְּצוּאָה רוֹתַחַת" שְׁנֵאמַר: "וְלֹהֵג הֶרְבֵּה יְגִיעַת
בְּשֵׁר". וְאִז עוֹלִים עֲשָׂנִים סְרוּחִים אֶל הַמַּח
וּמְעַרְבִין וּמְבַלְבְּלִין דַּעְתּוֹ וְאֵינּוּ יְכוּל לְהוֹצִיא
מִלְּמוֹדוֹ מִשְׁפָּטֵי אֱמֶת וְהַנְּהַגוֹת אֱמֶתִיּוֹת,
אֲדַרְבָּה הוּא מוֹצִיא דְּבָרִים הַפּוֹכִים מִן
הָאֱמֶת, כְּמוֹ דּוֹאֵג הָאֲדוּמִי שְׁהוֹצִיא מִשְׁפָּט
מֵעֵקֶל שְׂאִין דָּוִד רָאוּי לָבוֹא בַּקָּהֶל עַל-יַדֵּי
שְׁלֵמוֹדוֹ הִיָּה מְבַחֲנֵת אֵלּוֹ הַמוֹתְרוֹת.

יֵשׁ מִנְּהִיגִים שְׁנִקְרָאִים בְּשֵׁם רַבִּי שְׁלֵמוֹדָם
מִמוֹתְרוֹת וּפְסֻלָּת, וּבְדַאי אֵינָם יְכוּלִים
לְהַנְּהִיג אֲפִילוֹ אֶת עֲצָמָם מְכַל שְׂכֵן אֶת
אֲחֵרִים, וְאִף-עַל-פִּי-כֵן נוֹטְלִין גְּדָלָה לְעֲצָמָם
וְרוֹדְפִים אַחַר הַתְּנַשְׂאוֹת לְהַנְּהִיג אֶת הָעוֹלָם.
וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְרַאוֹת שְׂלֵא לְהַסְמִיךְ אוֹתָם
וְשְׂלֵא לְהֵן לָהֶם שׁוּם תִּקְוָה וְעַז שְׂלֵא יִהְיוּ
מְכַנְּיִם בְּשֵׁם רַבִּי. כִּי הֵם עֲצָמָם אֵינָם חַיִּבִים
כָּל-כָּף כִּי יֵשׁ לָהֶם יֵצֵר הָרַע גְּדוֹל לְהַנְּהִיג אֶת
הָעוֹלָם, אֲךְ אֵלּוֹ הַנּוֹתְנִים לָהֶם תִּקְוָה וְעַז

וְנִסְמָכִים עַל-יָדָם שֶׁיְהִיוּ נִקְרָאִים בְּשֵׁם רַבֵּי הֵם
עֲתִידִים לִהְיוֹת דִּין וְחֶשְׁבֹּן.

עַל-יְדֵי שְׂמִסְמִיכֵין רַבֵּי שְׂאִינוֹ הֶגְוֵן נֶחְלָשׁ
כְּתַב יִשְׂרָאֵל וְנוֹתְנִים כַּח בְּכַתֵּב יָדָם. וּמִחֲמַת
זֶה הֵם גּוֹזְרִים שְׁלֵא יִהְיֶה תִקְוָה לְכַתְּבִים שְׁלָנוּ
רַק לְכַתְּבִים שְׁלָהֶם וְיִשְׂרָאֵל יִהְיוּ מִכְרָחִים
לְלַמֵּד כְּתַב שְׁלָהֶם. וְעַל-יְדֵי-זֶה גּוֹזְרִין לְגַרֵּשׁ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְּקוֹם הַיְשׁוּב שְׁנֵת־יִשְׁבּוּ שֵׁם
יִשְׂרָאֵל מִכְּבָר אֵל מְקוֹמוֹת שְׁלֵא הָיוּ שֵׁם
יִשְׂרָאֵל מֵעוֹלָם שְׁזֶה בְּחִינַת גְּרוּשׁ מֵאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל....

אַבָּל כְּשֶׁהַחֶכֶם הִרְאִוִי לְסִמִּיכָה נִסְמָךְ בְּשֵׁם
רַבֵּי עַל-יְדֵי-זֶה מֵבִיא הָאָרָה וְכַח בְּכַתֵּב יְדִינוּ
וְאִז גַּם כָּל מְשֻׁפְטֵי הַנְּהַגוֹת שְׁלָהֶם כֻּלָּם עַל-יְדֵי
כְּתַב יְדִינוּ. וְעַל-יְדֵי כְּתַב יִשְׂרָאֵל נִתְקַדֵּשׁ
הָאֵוִיר בְּבְחִינַת אֵוִירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַל-יְדֵי-
זֶה נִתְתַקֵּן כָּל הַנִּלְוֵי.

גַּם עַל-יְדֵי פָּנִים אֲמוּנַת חֲכָמִים אֵין לוֹ עֲצָה
שְׁלֵמָה לְעוֹלָם וְהוּא תְּמִיד מְסַפֵּק וְעֲצָתוֹ
חֲלוּקָה לְכָאן וּלְכָאן. כִּי עַל-יְדֵי פָּנִים זֶה עַל-יְדֵי

שנודון במותרות כנ"ל נעשה לבו מטנף כמו
 בית הכסא שהוא מקום עצת הנשים כמאמר
 רב עיליש (גיטין מה), ואז כל עצותיו הם עצות
 נבפרות ואינו יודע לגמר עצה שלמה בלבו
 איך להתנהג בשום דבר: (קיצור לקו"מ, סא, א-ד)

על-ידי נפילת האמונה הקדושה על-ידי-זה
 נעשה ונתחזק אמונות כזביות. וכן להפוך
 כשמעלין ומתקנין האמונה הקדושה על-ידי-
 זה נחלשין ונופלין האמונות כזביות וחוזרים
 ושבים העכו"ם מאמונות כזביות שלהם
 לאמונתנו הקדושה ונעשין גרים. ולפעמים
 נעשה גרים בכח דהינו אף-על-פי שאינם
 באים להתגיר ממש בפעל אף-על-פי-כן
 מכירים שם במקום שהם את השם יתברך.
 ויודעים ומאמינים שיש יחיד קדמון יתברך.
 ולפעמים נעשה גרים בפעל ממש שבאים
 ומתגירים ממש.

אלו הגרים הם קשים ומזיקים לישראל כי
 הם מכניסין גאווה בישראל.

על-ידי הגאווה שנכנסת בישראל על-ידי
 הגרים כנ"ל, על-ידי-זה מקבלין הרב הגאווה

בְּחִינַת וַאֲשֶׁר חָרַב גְּאוֹתָךְ, מְנַהֲיֵי הַדּוֹר שֶׁל
 שֶׁקֶר שְׂמַתְנָאִים עַל הַדּוֹר בְּחִנָּם, כִּי לֹא נָתַן
 לָהֶם גְּדֻלָּה מִן הַשָּׁמַיִם כָּלֵל, וַיֵּשׁ כַּח לְאֱלוֹ
 הַמְנַהֲיָיִם אֲפִילוֹ לְהַעֲנִישׁ אֶת מִי שְׂאִינוֹ רוֹצֵה
 לְהַכְנִיעַ עֲצָמוֹ תַּחַת מְמַשְׁלָתָם. וּבְאַמַּת אֵינן זֶה
 נִקְרָא מְעַנֵּשׁ אֶלָּא מְזִיק כִּי הֵם מְזִיקֵי עֲלָמָא.
 וְכָל הַכַּח הַזֶּה הֵם מְקַבְּלִים עַל-יְדֵי חָרַב
 הַגְּאוֹה הַנִּ"ל.

עַל-יְדֵי הַגְּאוֹה שֶׁל אֱלוֹ הַמְנַהֲיָיִי הַדּוֹר הַנִּ"ל
 עַל-יְדֵי-זֶה מִתְגַּבֵּר חַס וְשָׁלוֹם תַּאֲוֹת נִיאוּף
 בְּעוֹלָם. וְעַל-יְדֵי-זֶה בָּא הַשְּׁחָתַת זְרַע חַס
 וְשָׁלוֹם, שֶׁהוּא בְּחִינַת "הַחֲתִיִּם בְּשָׂרוֹ" שֶׁהוּא
 חוֹתֵם דְּסִטְרָא אַחֲרָא עַל הָאָדָם שֶׁלֹּא יוּכַל
 לְצֵאת מִמֶּנָּה. וְאִי אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מִמֶּנָּה כִּי אִם
 עַל-יְדֵי כַּח הַמְּגַנִּים שֶׁבַּדּוֹר שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים
 וְהַכְּשָׁרִים שֶׁנִּקְרָאִים מְגַנֵּי אֶרֶץ, שֵׁישׁ לָהֶם
 מִלְחָמָה גְּדוֹלָה בְּעֵינֵי זֶה, וְהֵם מֵעַלִּין מִבְּחִינַת
 "הַחֲתִיִּם בְּשָׂרוֹ" לְבְּחִינַת חוֹתֵם דְּקַדְשָׁה שֶׁהוּא
 בְּחִינַת תְּפִילִּין כְּפִדּוּעַ. שֶׁהֵם הַתְּנוּצָצוֹת הַמְּחִינִין
 לַיָּדַע וְלְהוֹדִיעַ אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם. שֶׁעַל-
 יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו הָאֲרַת הַשְּׂבָעָה רוֹעִים שֶׁהֵם

לקוטי רבי מוהר"ן טו

בְּנֶגֶד הַשְּׂבָעָה רְאשִׁים שֶׁל הַשְּׁנַי שְׁנַיִן
שְׁבַת פְּלִין שֶׁהֵם הַמְּחִין וְכו': (קיצור לקו"מ ח"ב, ה', ד"ו)

יֵשׁ צַדִּיק אֲמַתִּי שֶׁהוּא יְסוּד הָעוֹלָם כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב "וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם", וְזֶה הַצַּדִּיק הוּא
רַק יְחִיד בְּעוֹלָם כִּי הוּא יְסוּד הָעוֹלָם שֶׁכָּל
הַדְּבָרִים נִמְשָׁכִין מִמֶּנּוּ, וְאִפִּילוּ כָּל הַצַּדִּיקִים
הֵם רַק עֲנָפִים מִמֶּנּוּ כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ, יֵשׁ
שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲנָף מִמֶּנּוּ. וְיֵשׁ שֶׁהוּא בְּבְחִינַת
עֲנָף מִן הָעֲנָף. וְזֶה הַצַּדִּיק הַיְחִיד בְּעוֹלָם הוּא
עָנּוּ וְשָׁפַל וּמְשִׁים עֲצָמוֹ כְּעָפָר וְעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ
לוֹ כַח הַמּוֹשֵׁךְ לְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם אֵלָיו
לְקָרְבָם לְהַשִּׁים יְתִבְרֵךְ וּלְתוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְזֶה
הַצַּדִּיק מִמְּשִׁיךְ כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת לְהָעוֹלָם:

גַּם הַכְּבוֹד שֶׁיֵּשׁ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם מִקְּטָן וְעַד
גָּדוֹל כֻּלָּם הֵם מְקַבְּלִים רַק מִהַצַּדִּיק הַזֶּה, כִּי
כָּל הַכְּבוֹד וְהַגְּדָלָה הוּא רַק אֵצֶלוֹ וְכֻלָּם
מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ. וְכֵן הַתְּחִדְשׁוֹת הַכְּבוֹד, כִּי
בְּכָל פֶּעַם נִתְחַדֵּשׁ הַכְּבוֹד שֶׁזֶה הַמְּמַנֶּה בָּא
לְהַתְּמַנּוֹת אַחֵר וְנִתְחַדֵּשׁ הָרְאשִׁיּוֹת וְהַכְּבוֹד

הוא הכל על-ידי-זה הצדיק כפי הקמתו את המשכן בכל פעם שמשם בא כל הכבוד:

מה שהעולם רחוקים מן הצדיק הזה ואין הכל נמשכים אליו הוא על-ידי כח המכריח. שהוא כנגד כח המושך של הצדיקים, כי יש בני אדם שעל-ידי דבוריהם ומעשיהם הם מפסיקים ומכריחים להתרחק מהצדיק האמת, ועקר התגברות כח המכריח הוא על-ידי גאות וגסות הרוח וכבוד שמתירא שיהיה נפחת כבודו ויתבזה כשיתקרב אל האמת, על-כן כל מי שרוצה לידע האמת לאמתו ישפיל דעתו באמת ויזכר פחיתותו ושפלותו באמת וכל מה שעבר עליו מעודו, וכשירגיש שפלותו באמת אז בודאי יתנלה לו האמת ויתגבר כח המושך על כח המכריח ויהיה נמשך בזריזות גדול להצדיק האמת: (קיצור לקו"מ ח"א, ע, אות א, ג, ד)

דע, שעקר הרוח חיים מקבלין מהצדיק והרב שבודור כי עקר רוח החיים הוא בהתורה כמו שכתוב: "ורוח אלהים מרחפת על פני המים" הוא התורה והצדיקים דבקים בתורה ועל-כן

לקוטי רבי מוהר"ן יז

עקר הרוח חיים הוא אצלם וכשהוא מקשר
להצדיק והרב שבדור כשהוא מתאנה
ומאריך רוחה, ממשיך רוח החיים מהצדיק
שבדור, שהוא דבוק בהתורה אשר שם הרוח
וזהו שנקרא הצדיק: "איש אשר רוח בו"
שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד
כי הצדיק ממשיך ומשלים הרוח חיים
של כל אחד ואחד כנ"ל (לקו"מ ח"א,ה, אות ב)

המתנגדים והרשעים החולקים על הצדיקים
אמתיים, הם מקבלים הרוח חיים שלהם
מהרב דקלפה. כי יש רב דקלפה וסטרא
אחרא כנגד הרב דקדשה, כי: "את זה לעמת
זה עשה האלהים". ועל-כן הם גדולים
בשעתם, כי הרוח חיים הנמשך מהרב
דקלפה הוא בחינת רוח סערה, שהוא גדול
בשעתו, אבל הוא רק לפי שעה, ולבסוף כלה
ונאבד ומסער גופה ונשמתה של הנאחזים
בו, ועל-כן הרשעים והחולקים על צדיקים,
בתייהם קרויים מתים, כי אין להם רוח חיים

הַאֲמַתִּי דְקַדְשָׁהּ שְׁנַמְשָׁךְ רַק עַל־יְדֵי צַדִּיקִי
 אֲמַת דִּיקָא בַּנ"ל (קיצור לקו"מ ח"א, ח', אות ג)

כִּי יֵשׁ רוּעִים שֶׁל הַסְטֵרָא־אֲחָרָא, וְהֵם גַּם־כֵּן
 מְפַרְסְמֵי הַדּוֹר, וְכוּפִין אֲנָשִׁים לְתַחוֹת
 שְׁעַבּוּדֵיהוּ. וְעַקֵּר כַּחֵם הוּא עַל־יְדֵי עֲזוֹת, כִּי
 עֲזוֹת – "מִלְכוּתָא בְּלֹא תְנָא". וְהֵם כְּכֹלְבִים
 בְּעֲזוֹתָם, בְּבַחֲיִנַת: "וְהַכֹּלְבִים עֵיזֵי נֶפֶשׁ הַמָּה
 רְעִים", וְהֵן פְּנֵי הַדּוֹר כְּפְנֵי הַכֹּלֵב. וְעַל־כֵּן אֵי
 אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מֵהֶם מִתַּחַת מְשִׁלְתָּם רַק
 בְּשִׂיחָהּ לֹו עֲזוֹת גְּדוֹל מְאֹד לְעַמֵּד בְּנֶגְדַּ עֲזוֹתָם
 הָרַע וְיִהְיֶה מְצַחוֹ חֲזֹק לְעֲמַת מְצַחֵם. וְכֵן אֵי
 אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מִכָּל הַמוֹנְעִים וְהַחוֹלְקִים
 וְהַמְתַּנְגְּדִים וְלְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֲמַת, כִּי אִם עַל־
 יְדֵי עֲזוֹת דְקַדְשָׁהּ: (קיצור לקו"מ ח"א, כב, אות ד)

הַמְתַּנְגְּדִים וְהַמְבַּזִּים וְהַמְחַרְפִּים יִרְאֵי הַשֵּׁם
 זֶה מִחַמַּת שְׁמִקְבָּלִים תּוֹרָה מִתְלִמֵּידי חֲכָמִים
 שְׂאִינָם כְּשָׂרִים שֶׁהֵם נִקְרָאִים שְׂדִין יְהוּדָאִין.
 כִּי הַתְלִמֵּידי חֲכָמִים שְׂדִין יְהוּדָאִין מְקַבְּלִים
 תּוֹרָתָם מִהַשְּׂדִין שֵׁשׁ לָהֶם תּוֹרָה נְפוּלָה
 מֵאֲלֵפִין נְפוּלִין. וּבְאֲלֵפִין אֵלוֹ כָּתוּב בְּשִׁלְמָה

לקוטי רבי מוהר"ן יט

"וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף" כי שלמה זכה להם בקדשה. אבל התלמידי חכמים הנ"ל מקבלין מהם דרך הקליפות ובשביל זה דרכם לומר תמיד דרושים נפלאים שנתקבלים לפני ההמון עם וכל דבוריהם דרך משל ומליצה וטעמים נפלאים. אבל אין מקבלים שום תועלת מהם כי תורתם של התלמידי חכמים הנ"ל אין לה כח להדריך את העם בדרך הטוב, אדרבה על-ידי תורתם נופלים בני אדם בכפירות גדולות, ועל ידי זה אין מקימים מה שכתוב "ואת יראי ה' יכבד" כי אם אדרבה, מחרפין ומבישין אותם וכל ההתנגדות בא מהם. על כן צריכין להתרחק מאד מלשמע תורה מתלמידי חכמים שאינם הגונים כנ"ל: (קיצור לקו"מ ח"א, כח, אות א)

וצריך לבקש אחר הרבי הגדול ביותר. כי צריכין לזה רבי גדול מאד שיוכל להסביר שכל הגדול של השגת אלקות ולהאיר גם בו. וכל מה שהוא קטן ביותר ומרחק ביותר מהשם יתברך הוא צריך רבי גדול ביותר,

כמו שראינו במצרים שהיו משקעים
 בארבעים ותשעה שערי טמאה היו צריכים
 רבי גדול ונורא מאד דהינו משה רבנו עליו
 השלום. כי כל מה שהחולה נחלה ביותר
 צריך רופא גדול ביותר. על-כן לא תטעה
 לומר די לי אם אהיה מקרב אצל איש כשר
 פשוט המחזק ביראת השם ונכבד קצת,
 ולמה לי לבקש גדולות ולחזור אחר הצדיק
 הגדול דיקא, הלאי שאהיה מתחלה כמו
 איש כשר הזה אל תטעה לומר כן, כי אדרבה
 כל אחד כפי מה שיודע בנפשו גדל פחיתותו
 וגדל רחוקו שנתרחק מאד מהשם יתברך.
 כמו כן הוא צריך דיקא להתקרב להרבי
 האמת הגדול במעלה ביותר הרופא לנפשו.
 הגדול מאד ביותר שיהיה אמן נפלא כזה
 שיוכל להלביש שכל עליון כזה דהינו השגת
 אלקותו יתברך שמו לקטן ומרחק כמותו:
 (קיצור לקו"מ ח"א, ל, אות ב)

על-כן צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי
 מנהיג אמת להתקרב אליו....

לקוטי רבי מוהר"ן בא

כָּל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו נִתְחַזַּק וְנִתְתַקַּן אֲצֵלָם
הָאֱמוּנָה הָאֲמִתִּית דְּקִדְשָׁה כִּי כָּל מִי שְׂזוּכָה
לְהִתְקַרֵּב לְמִנְהִיג הָאֲמִתִּי עַל יְדֵי הַתְּקַרְבוֹתוֹ
אֵלָיו נִתְתַקַּן וְנִתְבָּרַר אֲצֵלוֹ בְּחִינַת הַמְּדַמָּה....

וְעַל-יְדֵי תִקּוּן הַמְּדַמָּה נִתְתַקַּן וְנִתְבָּרַר
הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה כַּנִּ"ל. עַל-כֵּן כָּל
הַמִּתְקַרְבִּים לְמִנְהִיג אֲמִתִּי, זוֹכִין לְאֱמוּנָה
יְשָׁרָה דְּקִדְשָׁה. אֲבָל בְּאֵמֶת צָרִיכִין לְחַפֵּשׁ
וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד מְאֹד אַחַר מִנְהִיג אֲמִתִּי כְּזֶה,
וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְאֹד מִהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שְׂזוּכָה
לְהִתְקַרֵּב לְמִנְהִיג אֲמִתִּי, כִּדְי שְׂזוּכָה לְאֱמוּנָה
אֲמִתִּית בְּשִׁלְמוֹת, כִּי כְּשִׁמְתְּקַרְבִּין חַס
וְשָׁלוֹם, לְמִנְהִיג שֶׁל שֶׁקֶר עַל יְדֵי זֶה בָּאִין, חַס
וְשָׁלוֹם, לְאֱמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת כִּי מִנְהִיג שֶׁל שֶׁקֶר
הוּא בְּחִינַת נְבִיא הַשֶּׁקֶר בְּחִינַת: "רוּחַ
שֶׁקֶר".... (לקו"מ ח"ב, ה, אות ח)

כִּי כָּל מְפָרְסָם וּמִנְהִיג הַדּוֹר יֵשׁ לוֹ כִּמְהָ
נְשָׁמוֹת פְּרִטִיּוֹת, הַשְּׂיָכִים לְחֶלְקוֹ, וּכְשֶׁמְקֻשָּׁר
עֲצָמוֹ עִם הַמְּפָרְסָמִים הוּא מְקֻשָּׁר עִם כָּל פְּרִטִי
נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵךְ צָרִיךְ לִידַע וּלְהַכִּיר אֶת

הַמְּפָרְסָמִים כִּי יֵשׁ כַּמָּה מְפָרְסָמִים שֶׁהֵם
בְּשֶׁקֶר וְהֵם רַק עַל־יְדֵי עֲזוֹת כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רְבוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה: 'עֲזוֹת מַלְכוּתָא בְּלֹא
תְּגָא: (לקו"מ ח"ב, א, אות ג)

דַּע, כְּשֶׁצְּדִיק גָּדוֹל אֲמַתִּי מְגַלָּה תּוֹרָה
חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים הוּא טוֹבָה
לְהַקְטִינִים בְּמַעֲלָה שֶׁעַל־יְדֵי־זוֹה נִתְגַּדֵּל הַקָּטָן
בְּמַעֲלָה שֶׁהַכֹּל רָצִים וּבָאִים אֵלָיו וְגַם
בְּהַסְטֵרָא־אֲחָרָא נִתְגַּדֵּל אַחַד עַל־יְדֵי־זוֹה כְּמוֹ
שֶׁמְצִינּוּ בְּבִלְעָם כְּשֶׁנָּתַן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת
הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל בָּאוּ כָּל הָאֲמוֹת לְבִלְעָם....
...אֲךְ כְּשֶׁצְּדִיק גָּדוֹל אֲמַתִּי מְגַלָּה חֲדוּשִׁים
וְנַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל, שֶׁזוֹה מְגַלָּה חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים
כְּאִלוֹ אֲזִי כֵּלָם מִתְקַבְּצִים וּבָאִים לְאִיזָה קָטָן
בְּמַעֲלָה, וְנִפְאָסִים אֲצִלוֹ לְשִׁמְעַ מִמֶּנּוּ מִחֲמַת
הָרַעַשׁ שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַחֲדוּשִׁים שֶׁמְגַלָּה
הַצְּדִיק הַגָּדוֹל, וְהוּא עוֹמֵד עֲצָמוֹ עַל אִיזָה
פְּסוּק וְאוֹמֵר לָהֶם מַה שֶׁאֹמֵר: (לקו"מ ח"ב, נו,)

הצדיק האמת הוא הפאר והיפי והחן של כל
העולם כלו והוא הבעל הבית של כל העולם
כלו....

וכשזה הצדיק נתפרסם ונתגדל שמו בעולם
על ידי זה נתגדל שמו יתברך. וכל מה
שמתגדל ומתפאר שמו יותר מתגדל
ומתפאר שם השם יתברך ביותר. וכל מי
שנכלל בזה השם האמת שהוא הפאר והחן
האמת של כל העולם כנ"ל דהינו שמתקרב
אליו ונכלל בשמו על ידי זה נפתחין עיניו
ומתחיל להסתכל על עצמו על כל המדות
איך הוא אוהו בהם. ולשוב בתשובה על כל
המדות רעות שפגם בהם....

ולחפץ חס ושלום בשנתעלם שם הצדיק
האמת ונסתלק מן העולם ונתגדלים
ונתפרסמים מפרסמים של שקר שאין בהם
שם ה' כלל, על ידי זה כביכול נתמעט
ונתעלם שם ה'...

ועל ידי זה באים שרפות בעולם רחמנא
לצלן... (קיצור לקו"מ ח"ב, סז)

חיי מוהר"ן

שָׁמַעְתִּי בְשֵׁמוֹ, לְעֵינַי הַמְּפָרְסָמִים בְּעֵלֵי מוֹפֵת
 סֵפֶר מַעֲשֵׂה, שְׁמֶלֶךְ אַחַד הָיוּ לוֹ שְׁנֵי בָנִים. אַחַד
 הָיָה חָכָם וְאַחַד הָיָה שׁוֹטֵה, וְעָשָׂה אֶת הַשׁוֹטֵה
 מִמְּנָה עַל הָאוֹצְרוֹת, וְהַחֲכָם לֹא הָיָה לוֹ שׁוֹם
 הַתְּמִנּוֹת, רַק יָשָׁב אֶצֶל הַמֶּלֶךְ. תָּמִיד וְהָיָה קֹשֶׁה
 לְהַעֲוֹלָם מְאֹד, שְׁזָה שְׂאִינּוֹ חָכָם יֵשׁ לוֹ כָּל
 הַתְּמִנּוֹת, וְהַכֹּל בָּאִין וְנִכְנָסִין אֶצְלוֹ לְהַכְנִים אוֹ
 לְהוֹצִיא מִן הָאוֹצְרוֹת, וְזֶה הַחֲכָם אִין לוֹ שׁוֹם
 הַתְּמִנּוֹת כָּלֵל. וְהַשֵּׁיב לָהֶם הַמֶּלֶךְ: וְכִי זֶה הוּא
 מִעֲלָה מַה שֶּׁהוּא לֹקַח אוֹצְרוֹת מִוְכָנִים וּמְחַלְקֵם
 לְהַעֲוֹלָם, כִּי זֶה הַחֲכָם יוֹשֵׁב אֶצְלִי וְחוֹשֵׁב
 מִחֲשָׁבוֹת וּבָא עַל עֵצוֹת חֲדָשׁוֹת, שְׂאִינִי יָכוֹל
 לָבוֹא עֲלֵיהֶם, וְעַל-יְדֵי אֵלוֹ הָעֵצוֹת אֲנִי כּוֹבֵשׁ
 מְדִינּוֹת שְׁלֹא הָיִיתִי יוֹדֵעַ מֵהֶם כָּלֵל, אֲשֶׁר מֵאֵלוֹ
 הַמְּדִינּוֹת נִמְשָׁכִים וּבָאִין כָּל הָאוֹצְרוֹת שְׁלִי,
 אֲבָל זֶה הַמְּמַנֶּה לֹקַח אוֹצְרוֹת מִוְכָנִים וּמְחַלְקֵם
 לְהַעֲוֹלָם, עַל כֵּן בּוֹדְאִי גְדֻלָּה וְשִׁגְבָה מְאֹד
 מִעֲלַת הַחֲכָם עַל הַמְּמַנֶּה, אַף-עַל-פִּי שֶׁנִּרְאָה
 שְׂאִין לוֹ שׁוֹם הַתְּמִנּוֹת, כִּי מִמֶּנּוּ נִמְשָׁכִים כָּל
 הָאוֹצְרוֹת הַנִּ"ל: (סיפורים חדשים, ק')

גדלת נזראות השגתו

פַּעַם אחת ישב יחד עם הרב הקדוש המגיד מטיראויצע, במדמה שהיה בסעדה שלישית של שבת, ותפס בזקנו של המגיד הנ"ל בדרך חבה ואמר לו: חדוש כמוני עדין לא היה בעולם. (רמז)

פַּעַם אחת אמר: העולם היו צריכין להעתיר הרבה עבורי, כי העולם הם צריכים אותי מאד מאד, כי העולם אין יכולין להיות בלעדי כלל: (רמח)

אמר: אותי צריכים כל העולם. לא מבטיא אתם, כי אתם יודעים בעצמכם איך אתם צריכים אותי, אלא אפילו כל הצדיקים צריכים אותי, כי גם הם צריכים להחזיר אותם למוטב, וגם אפילו אמות העולם צריכין אותי, אך דיו לעבד להיות כרבו: (רנ)

אמר: יש ליאל ידי להחזיר כל העולם כלו למוטב, ולא בלבד אנשים פשוטים אלא אפילו צדיקים ואנשים גדולים אני יכול להחזירם למוטב, כי גם הצדיקים צריכים להחזירם למוטב ולא מבטיא ישראל קדושים

אֵלֶּא כָּל הָאֲמוֹת הָעוֹלָם כְּלָם אֲנִי יְכוּל לְהַחְזִירָם
 לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ וְהִיִּיתִי יְכוּל לְהוֹלִיכֶם סְמוּךְ לְדַת
 יִשְׂרָאֵל אֲךָ דִּיּוּ לְעֶבֶד לְהִיּוֹת כְּרַבּוֹ: (רנא)

אָמַר: הִיִּיתִי סְבוּר שְׁהֵיִצֵּר הָרַע שְׁלִי אוֹמֵר לִי
 שְׂאִין מִי שְׂיוּכַל לְהַנְהִיג אֶת בְּנֵי הַנְּעוּרִים כְּמוֹנִי,
 עֲבָשׁוּ אֲנִי יוֹדַע בְּבִרְוֹר שְׂאֲנִי מִנְהִיג הַדּוֹר יְחִידִי
 בְּעוֹלָם וְאִין מִנְהִיג כְּמוֹנִי: (רנח)

פַּעַם אַחַת יָצָא מִפִּיּו הַקְּדוּשׁ עַל עֲצָמוֹ, וְאָמַר
 בְּזוֹ הַלְּשׁוֹן: אֲנִי סָבָא דְסַבִּין. (ערב)

אָמַר: מַה שְׂיִהְיֶה נַעֲשֶׂה עִמִּי, אִינִי יוֹדַע, אֲבָל
 זֶה פְּעֻלָּתִי אֲצֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׁהַגּוֹאֵל אֶדְק
 יְהִי מִיּוֹצְאֵי חֲלָצִי: (רעד)

שְׂמַעְתִּי בְּשִׁמוֹ שְׂאָמַר: מִן רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר
 יוֹחָאִי, שְׂהָיָה חֲדוּשׁ כַּמְּפָרְסָם, הָיָה הָעוֹלָם שְׂקֵט
 עַד הָאָר"י זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה. הֵינּוּ שְׂמַרְבִּי שְׂמַעוֹן
 בַּר יוֹחָאִי עַד הָאָר"י זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה לֹא נִתְגַּלּוּ
 חֲדָשׁוֹת כְּמוֹ שְׂנִתְגַּלּוּ עַל יְדֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר
 יוֹחָאִי, עַד שְׂבָא הָאָר"י זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה, שְׂהָיָה
 חֲדוּשׁ כַּמְּפָרְסָם, וְהוּא גָּלָה חֲדָשׁוֹת לְגַמְרִי, שְׂלֹא
 נִמְצָא מִי שְׂיִגְלָה חֲדָשׁוֹת כְּאֵלֶּה עַד הָאָר"י
 זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה. וּמִן הָאָר"י זְכוּרֹנוּ לְבָרְכָה עַד

הבעל שם טוב זכרוננו לברכה, הִיָּה גַם בֵּין
הָעוֹלָם שָׁקֵט בְּלִי חֲדוּשׁ, עַד שָׁבָא הַבַּעַל שֵׁם
טוֹב זְכוֹרֵנוּ לְבָרָכָה, שֶׁהָיָה חֲדוּשׁ נִפְלָא וְגָלָה
חֲדָשׁוֹת. וּמִן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוֹרֵנוּ לְבָרָכָה עַד
עֵתָה הָיָה גַם בֵּין הָעוֹלָם שָׁקֵט בְּלִי חֲדוּשׁ כְּזֶה,
וְהָיָה הָעוֹלָם מְתַנְהֵג רַק עַל פִּי הַהִתְנַלּוֹת שֶׁגָּלָה
הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוֹרֵנוּ לְבָרָכָה עַד הַנְּהָ, עַד
שָׁבָאתִי אֲנֹכִי, וְעֵתָה אֲנִי מִתְחִיל לְגַלּוֹת חֲדָשׁוֹת
נִפְלָאוֹת לְגַמְרֵי וְכוּ': (רעט)

פַּעַם אַחַת דִּבֵּר עִמִּי וְאָמַר כְּמִתְנַעֲנֵעַ,
אֵיךְ לֹקְחִין חֲבָרִיא כְּמוֹ שֶׁהָיָה אֶצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּר יוֹחָאִי וְכִיּוֹצֵא, וְאֲנִי הָיִיתִי גַם־כֵּן תּוֹחֵב
רֵאשִׁי בֵינֵיהֶם. עָנָה וְאָמַר: מִן הַסֵּתָם, אֵיךְ שֶׁהָיָה
נִמְצָא חֲבָרִיא הָיִיתִי אֲנִי הַרְבֵּי שְׁלָהֶם: (רפה)

שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוּשׁ, שְׁאָמַר: אֲנִי יָכוֹל עֲכָשׁוּ
לוֹמַר, כָּל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל דּוֹמִין עָלַי בְּקַלְפַת
הַשּׁוּם, רַק שְׂאִין לִי הַ"חֹיץ", וְחֲצֵי דְבָר אֵינִי
רוֹצֵה לוֹמַר. פְּרוּשׁ, כִּי בֵּין עֲזָאִי אָמַר: כָּל חֲכָמֵי
יִשְׂרָאֵל דּוֹמִין עָלַי בְּקַלְפַת הַשּׁוּם, חֹיץ מִן הַקֶּרֶחַ
הַזֶּה. וְאָמַר הוּא זְכוֹרֵנוּ לְבָרָכָה, שֵׁישׁ לוֹ כַחַ
לוֹמַר זֹאת, שֶׁהֵם דּוֹמִין לְפָנָיו כַּנ"ל, רַק שְׂאִין לוֹ
הַ"חֹיץ" לוֹמַר עָלָיו חֹיץ מְזִה, וְהַבֵּן: (רצ)

מעלת המתקרב אליו

שמעתי שפעם אחת אמר לאנשיו:
 מה לכם לחשב מחשבות, אין אתם צריכים כי
 אם לתת אנבים וסיד, ואני בונה מהם בנינים
 נפלאים ונוראים. (פלומר, שאנו צריכין רק לעסק
 בעבודת ה' בפשיטות בתורה ובתפלה ומצות, והוא עושה
 בזה מה שעושה) (ומשך הרבה תבת בנינים
 במפליג בשבח נפלאות תפארת הבנינים
 הנוראים שבונה מזה): (רצנ)

שמעתי בשמו שאמר, שאם היה רוצה לגלות
 ולהראות היראה שלו, לא היו יכולים לעמד
 ארבע אמות סמוך לביתו, אך הוא מעלים
 היראה שלו בכונה:

וגם אנכי שמעתי מפיו הקדוש אמר: אני אוצר
 של יראת שמים, שכל מי שרוצה יכול לקבל
 ממני. ובאמת היה נראה בחוש, שכל מי
 שנתקרב אליו, נתמלא תכף יראה גדולה
 ועצומה ונתלהב מאד לעבודת השם יתברך,
 אשר לא נראה בזאת. וגם עכשו עדין יראתו
 הגדולה גנוזה בספריו הקדושים, וכל מי שעוסק
 בהם באמת ובתמימות, בא עליו יראה גדולה

ומתעורר מאד להשם יתברך, כי כל דבריו
בגהלי אש: (רצד)

אמר לאחד: השבתים ששבותים אצלי
הם גדולים וטובים יותר משבעה פעמים תענית
משבת לשבת: (רצו)

פעם אחת דבר עמי מענין, שאי אפשר להיות
איש כשר באמת כי אם כשמתקרבין להצדיק
האמת שבדור. ענה ואמר: קדם שנמצא הצדיק
האמת בעולם, יכולים להתקרב להשם יתברך
מעצמו, אבל אחר שכבר נמצא הצדיק האמת
בעולם, אי אפשר להתקרב להשם יתברך
באמת בשום אופן כי אם כשזוכין להתקרב
אליו. (רצט)

שמעתי בשמו שאמר, הפחות שבאנשי אני
מוליך אותו בדרך של צדיק גדול מאד וכו'.
אמר: המפרסמים יתקרבו גם כן אליו, וצריך
להם ממון הרבה, והם בחינת גרים גרורים
שנתגירו מחמת גזרת שמד. (שיד)

אמר רבנו זכרוננו לברכה: הלא גם מי שנוגע
בי אפילו באצבע קטנה, אין לשער מעלתו... כי

אֶפִּילוּ מִי שְׁנוּגֵעַ בִּי מְעַט מֵהַ יְקָרָה מְעַלְתוֹ
לְעוֹלָמִי עַד וּלְנִצְחַת נְצַחִים: (ש)

אָמַר אֲנִי נִהַר הַמַּטְהָר מִכָּל הַכֶּתֶם־מַיִם. (שלב)

שָׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ שְׂאֵמֶר, שְׂכַל אֶחָד מֵאֲנָשָׁיו
בְּיַדָּי יִזְכֶּה בְּסוּף לָבוֹא בְּזֶה הָעוֹלָם לְמַה
שְׂצָרִיךְ. וְאָמַר, שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה לִּי
זֹאת חֵם וְשָׁלוֹם בְּשׁוֹם פַּעַם לְקַח מִמֶּנִּי אִיזָה
אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי בְּאֻמְצֵעַ, כְּלוּמַר רַק כָּל אֶחָד יֵאָרִיךְ
יָמִים וְשָׁנִים וַיְחַיֶּה בְּיַדָּי וַיְתִיגֵעַ וַיַּחְתֵּר חֲתִירָה
אַחַר חֲתִירָה עַד אֲשֶׁר יִזְכֶּה לָבוֹא לְעֵנְיָנוּ
וּלְמַדְרַגְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁהוּא צָרִיךְ לָבוֹא בְּזֶה
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא: (שב)

אָמַר: מָה אַתֶּם יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְכִי
מִסְפִּיקִים יְמֵיכֶם וְכַחְכְּכֶם כְּלַכֶּם לְתַקֵּן פָּנֶיךָ אֶחָד
מִמֶּה שְׂקָלְקָלְתֶּם, רַק אֲנִי עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה
בְּשִׁבִילְכֶם. וַיֵּשׁ לְאֵל יָדַי לְתַקֵּן הַכֹּל, כָּל מֵה
שְׂקָלְקָלְתֶּם עַד הִנֵּה, רַק הָעֶקֶר מֵעַתָּה לֹא תַעֲשׂוּ
עוֹד, וְאֶפִּילוּ מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה אִינִי מִקְפִּיד עַל
הַשְּׁנָגוֹת שֶׁתַּעֲבְרוּ חֵם וְשָׁלוֹם, רַק הָעֶקֶר שֶׁעַל
כָּל פָּנִים תִּשְׁמְרוּ עַצְמְכֶם מִמִּזִּיד. וְעוֹד דְּבַר מְזִיחַ
הַרְבֵּה: (דש)

שָׁמַעְתִּי בְּשִׁמוֹ שְׂאֵמַר: אֲנִי אֵין לִי מַה לַּעֲשׂוֹת
 בְּזֶה הָעוֹלָם כָּלֵל, כִּי בְּשִׁבְלִי אֵינִי צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת
 כָּלֵל, רַק בְּאֵתִי לְהָעוֹלָם לְקָרֵב נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל
 לְהַשִּׁיב יְתִבְרָךְ, אֲבָל אֵינִי יְכוֹל לְקָרֵב כִּי־אִם מִי
 שָׁבָא אֶצְלִי וּמִסְפָּר לִי חֶסְרוֹנֹו, אֲנִי יְכוֹל לְתַקְּנוֹ
 וְכו': (שז)

אָמַר: כַּמָּה צָלַם אֱלֹהִים הָיוּ מִנְחִים בְּרַפְּשׁ,
 שְׂאֵנִי הוֹצֵאתִים מִהַרְפֵּשׁ וְכו' וְכו', כִּי נִרְאָה
 בְּחוֹשׁ, שֶׁהַמִּתְקַרְבִּים אֵלַי נִשְׁתַּנָּה פְּנֵיהֶם,
 וּבָא עֲלֵיהֶם פָּנִים שֶׁל יְהוּדִי, בְּחִינַת צָלַם
 אֱלֹהִים. הֲלֹא יֵשׁ אֶצְלִי אֲנָשִׁים, שְׂאֵינִי יוֹדֵעַ אִם
 הַשְּׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת הָיָה דִּי לָהֶם, כִּי גַם הַשְּׂאוֹל
 תַּחֲתִיּוֹת הָיָה קָטָן לְפְנֵיהֶם, שְׂאִם הָיָה אֲפֹשֶׁר
 לָהֶם לְחַתֵּר תַּחַת הַשְּׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת הָיוּ חוֹתְרִים
 תַּחֲתָיו, וְעַל יְדֵי נְתַקְּרוּ וְכו': (שי)

פַּעַם אַחַת דִּבֶּר רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה עִם אֲנָשִׁי
 שְׁלוֹמֵנוּ וְאָמַר לָהֶם: הֲלֹא כָּל הַנְּחַת־רוּחַ
 וְהַתְּעוּג שְׁלִי הוּא רַק כְּשֶׂאֵנִי רוֹאֶה אֵיזָה דְּבָרֵי
 יְהוּדוֹת וְעִבּוּדֵת ה' בְּאַחַד מֵאֲנָשִׁי.
 הֲלֹא הַפְּקָרְתִּי אֶת עַצְמִי וְאֶשְׁתִּי וּבְנֵי הַיְקָרִים,
 וְרַק בְּשִׁבִּיל זֶה. הֲאִם לֹא הָיִיתִי יְכוֹל לְהִיּוֹת

מפרסם ומנהיג שקורין (אדמו"ר) כמו כל המנהיגים, שנוסעים החסידים אליהם ואינם יודעים על מה נוסעים, וחוזרים ושבים ובאים ואינם יודעים על מה באים. אבל אני לא רציתי בכל זה, רק לקחתי עצמי לעסק בזה להחזיר אתכם למוטב, הלא כשאני רואה איזה עבודת ה' בעניי שבעניי, שהולך בכובע קרוע ומלבושים קרועים ומנעלים קרועים, הוא יקר אצלי וכו'. בקשתי מאד מכם: היו אנשים כשרים, כי זה כל ישעי וכל חפצי: (שלה)

אמר לענין המפרסמים של שקר. כי על הבעל דבר קשה מאד לטרח עם כל העולם להטעותם מדרך הישר, על-כן העמיד מפרסם אחד במקום פלוני ומפרסם אחד במקום פלוני. ואמר על מפרסם אחד שהוא עקר ראש אלה אנשים, שבודאי לא יקומו בתחית המתים: (עבודת השם, אות תקלו)

אמר על אנשי שלומנו שקשה להם שירימו את עצמן להנהיג ברבנות והתנשאות מחמת שהכנסתי בהם אמת הרבה יותר מדי: (עבודת השם, אות תקלח)

עָנָה וְאָמַר אֵף עַל פִּי בֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עוֹזֵר
 לְיִשְׂרָאֵל תָּמִיד, וְאֵין דּוֹר יְתוֹם. וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בְּרִיּוֹחַאֵי כְּשֶׁאָמַר אֵיזָה תִּנָּא עֵתִידָה
 תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, עָנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וְאָמַר לָאו, (כִּי בְּזוֹהַר דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא כִּי לֵיא תִּשְׁכַּיַּח
 מִפִּי זְרַעֵי וְעַל־כֵּן עָמַד עֲצָמוֹ עַל זֶה הַפְּסוּק וְגִלָּה אִזּוּ הַסּוּד
 הַנִּדְפָס בְּלִקוּטֵי א' בְּתַחֲלָתוֹ עֵין שָׁם מְגִדֶּלֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִי-
 יוֹחַאֵי). עָנִיתִי וְאָמַרְתִּי לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן יֵשׁ לוֹ גַּם־כֵּן
 בְּיַדֵּי הַנָּאֵה מְזֵה, הֵינּוּ מְזֵה הַחֲדוּשׁ הַנִּפְלָא.
 הַשִּׁיב הֵן. אַחֲר־כֵּן עָנָה וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעֲצָמוֹ
 הוּא עֲנִין אַחַר, כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא עֵיר וְקַדִּישׁ
 מִן שְׂמִיָּא נְחִית כְּנִדְפָס שָׁם וְעַכְשָׁו יֵשׁ נִחַל
 נִזְבַּע מִקּוֹר ח'כְּמָה שֶׁאֲפִילוֹ הַעֵיר וְקַדִּישׁ צָרִיךְ
 גַּם־כֵּן לְקַבֵּל מִשָּׁם וְהֵבִין. גַּם כָּבֵר נִשְׁמַע שֶׁאָמַר
 עַל עֲצָמוֹ שֶׁהוּא נָהַר הַמְּטִיָּהר מְכַל הַכְּתָמִים:
 (נִסְיַעְתּוֹ וַיִּשִׁיבְתוּ בְּאוֹמֵן, אוֹת קֶפֶט)

אֲשֶׁר־י הַזּוֹכָה לְהַשְׁיֵג בְּאַחֲרִית הַיָּמִים מֵעֲלֵת
 גְּדֻלַּת רַבְּנּוֹ זְכוּרֹנוֹ לְבָרְכָה וְסוּד הַנְּהַגוֹתָיו אֲשֶׁר
 פָּעַל וְעָשָׂה בְּזֶה הָעוֹלָם דְּבָרִים נִפְלְאִים וּמְכַסִּים
 מִבְּנֵי אָדָם וְנִעְלָמִים מִדַּעַת אֲנוּשֵׁי מְאֹד
 וְהַכֵּל לְמַעַן שְׁמוֹ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ יִתְבָּרֵךְ וְאָמַר אִזּוֹ:
 אֲשֶׁר־יכֶם שֵׁישׁ לָכֶם רַב כְּזֶה אֲנִי מְקַנֵּא אֶתְכֶם:
 (נִסְיַעְתּוֹ וַיִּשִׁיבְתוּ בְּאוֹמֵן, אוֹת רַה)

ליקוטי הלכות

אורח חיים, הלכות שבת. הלכה ה, ט

כי עקר הכח ללחם בעמלק למחות שמו
וזכרו מן העולם, הוא על-ידי שבת שהוא
שמה דקודשא בריך הוא כנ"ל. כי עקר
מלחמת עמלק שבכל דור הוא כנגד שם ה'
שהוא שם הצדיק האמת שהוא שם ה', כי
שמו משתף בשם הצדיק, אשר הצדיק הזה
האמת, הוא הפאר והיפי וההדור של כל
העולם, הוא החן האמת של כל העולם, הוא
בחינת יסוד הפשוט בחינת: נהר היוצא מעדן
וכו" אשר ממנו נמשכין כל הארבעה יסודות
שהוא כלליות כל העולמות כלם, שכלן
נמשכין ממנו, וכל חיותם נמשך על-ידו, אשר
כל מי שנכלל בשם האמת של זה הצדיק,
הוא מסתכל על עצמו בכל הארבעה יסודות
שהם כל המדות, וזוכה לחזר בתשובה לה'
יתברך וכו':

ואם זה הצדיק האמת שבכל דור היה נתגלה
בעולם וכל העולם היו מקרבים אליו באמת

לְקוּטֵי רַבֵּי הַלְכוֹת לַה

הָיָה הָעוֹלָם כְּבָר מְתָקוֹן, כִּי זֶה הַצְּדִיק יֵשׁ לוֹ כַּח לְתֵקוֹן כָּל הָעוֹלָם אִם לֹא הָיוּ מֵעֲלִימִין וּמִסְתִּירִין אוֹתוֹ. אֲבָל בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁ בְּחִינַת מְלַחְמַת עֲמָלֵק, וְעַקֵּר מְלַחְמַתוֹ שֶׁל עֲמָלֵק יֵמַח שְׁמוֹ, הִיא רַק דֵּיִיקָא נֶגֶד הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַזֶּה שֶׁהוּא הָרֹאשׁ בַּבַּיִת, כִּי עֲמָלֵק הוּא בְּחִינַת רֵאשִׁית דְּסִטְרָא אַחֲרָא, בְּחִינַת: רֵאשִׁית גּוֹיִם עֲמָלֵק. וְעַל־כֵּן כָּל מְלַחְמַתוֹ הוּא רַק כְּנֶגֶד זֶה הָרֹאשׁ בַּבַּיִת הָאֵמֶת שֶׁכָּל הַדּוֹרוֹת נִמְשָׁכִין מִמֶּנּוּ, בְּבְחִינַת: קוֹרָא הַדּוֹרוֹת מִרֹאשׁ. כִּי עֲמָלֵק אֵינּוּ רוֹצֵה לְהִלָּחֵם לֹא אֶת הַקָּטָן וְלֹא אֶת הַגָּדוֹל כִּי אִם עִם הָרֹאשׁ בַּבַּיִת בְּעֲצָמוֹ. אֲבָל מִחֲמַת שְׁכֵנְגֵד הָרֹאשׁ בְּעֲצָמוֹ אֵין לוֹ שׁוֹם כַּח לְהִלָּחֵם עִמוֹ בְּעֲצָמוֹ, כִּי זֶה הַצְּדִיק הָאֵמֶת הָרֹאשׁ בַּבַּיִת כְּבָר זָכָה לְנִצְחָת אוֹתוֹ וּלְשִׁבְר אוֹתוֹ בְּתַכְלִית, כִּי לֹא אֶתְהַיֵּי מְדִילָה כְּלוּם, כִּי כְּבָר שִׁבְר כָּל הַתְּאוֹוֹת וְכָל הַמְּדוּוֹת רְעוֹת בְּתַכְלִית תַּכְלִיתוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁאֵין שְׁלִימוֹת אַחֲרָיו, וְהַכְּנִיעַ וּבִטֹּל מֵעֲצָמוֹ זוֹהֶמַת הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא זֶה־מַת עֲמָלֵק שֶׁהוּא הַסִּטְרָא אַחֲרָא, וְהוּא הַכְּנִיעַם כָּל־ם מֵעֲצָמוֹ בְּתַכְלִית

ההכנעה והבטול עד שלא נשאר אצלו שום
 אחיזת הרע כלל אפלו כל שהוא, ועוד הוסיף
 אחר-כך למסור נפשו בכל יום בשביל השם
 יתברך, וקבל על עצמו יסורים קשים ומרים
 ממות בשביל קדשת שמו יתברך ובשביל
 עמו ישראל וכו' וכו', על-כן בודאי אין
 לעמלק שהוא ראש הסטרא אחרא שום
 אחיזה להלחם עם הצדיק בעצמו, על-כן כל
 מלחמתו הוא מה שמערבב את העולם בכל
 עת, ועושה מחלקת גדול בכל עת על הצדיק
 האמת הזה שהוא הראש בית, כדי להרחיק
 את ישראל ממנו, כדי שלא ישובו לה'
 יתברך על-ידי הצדיק הזה שהוא הראש בית
 שיש לו כח להחזיר כל העולם למוטב כנ"ל:
 וזאת הקלפה הרעה שהוא המן-עמלק, כל
 תחבולותיו וכל מלחמתו הוא להסתיר
 ולהעלים שם הצדיק האמת הזה שהוא
 הראש בית האמת, כי קלפת עמלק מרצה
 שיתקרבו ישראל לכל הראשים שבעולם, לא
 מבעיא הראשים של הסטרא אחרא ממש...
 אלא אפלו ראשים שיש להם חלק בקדושה

לְקוּטֵי רַבֵּי הַלְכוֹת לז

שֶׁהֵם אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים קָצֵת, וְאִפְלוּ אִם הֵם
צַדִּיקִים רַק שֵׁשׁ בָּהֶם עֲדִין אֵיזָה אַחִיזַת הָרַע,
וְאִין לָהֶם כַּח לְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מֵרַע לְטוֹב,
עַל־כֵּן מִרְצָה עִמָּלֵךְ שְׂכָל אֱלוֹ הָרְאשִׁים יְהִיוּ
גְּדוֹלִים וּמְפָרְסָמִים בְּשֵׁם גְּדוֹל בְּעוֹלָם, וַיְהִי
לָהֶם הַתְּנַשְׂאוֹת גְּדוֹל, וְכָל כּוֹנְתוֹ הָרַעָה, רַק
כִּדִּי לְהַעֲלִים עַל־יְדֵי־זֶה שֵׁם הָרֹאשׁ בֵּית
הָאֲמָתִי שֶׁהוּא הָרֹאשׁ שֶׁל כָּל הָרְאשִׁים
שֶׁבְּעוֹלָם, וְהוּא הַבַּעַל הַבֵּית הָאֲמָתִי שֶׁל
הָעוֹלָם, שֶׁעֵקֶר תִּקּוּן כָּל בְּנֵי עוֹלָם לָשׁוּב לַה'
יִתְבָּרֵךְ הוּא עַל יְדוֹ דִּיִּקָּא. וְקַלְפַת עִמָּלֵךְ כָּל
מְלַחֲמָתוֹ לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר שְׁמוֹ שֶׁל זֶה
הָרֹאשׁ בֵּית דִּיִּקָּא:

כִּי יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה רְאשִׁים בְּעוֹלָם... אֲבָל כָּל
אֱלוֹ הָרְאשִׁים מִחֲמַת שְׂלֵא בִּרְרוּ עֲדִין אֶת כָּל
הָאֲרָבָעָה יְסוּדוֹת לְגַמְרֵי בְּתַכְלִית הַבְּרוּר, כִּי
עֲדִין נִשְׂאָר אֶצְלָם אֵיזָה אַחִיזַת הָרַע מֵאֵיזָה
מַדוּת וְתַאֲוֹת, וְכִמוֹ שֶׁשְׂמַעְתִּי מִפִּי רַבֵּינוּ ז"ל
שֵׁשׁ כַּמָּה צַדִּיקִים שֶׁשָּׁבְרוּ הַתַּאֲוֹת, אֲבָל
עֲדִין נִשְׂאָר אֶצְלָם שְׂמִין מִנִּיהוּ. וְאֱלוֹ הַצַּדִּיקִים
אִין לָהֶם כַּח לְהַחֲזִיר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹטֵב כִּי

לח לקוטי רבי הלכות

אם בכת הצדיק האמת הראש בית האמת
שזכה לבטל הרע בתכלית וכו' כנ"ל, כי
מחמת שאין בו שום רע כלל, על-כן יש לו
כח לתקן כל הנפשות המקרבים אליו
להחזירם לה' יתברך:

ועל-כן על זה מתקנא עצמו ביותר הבעל
דבר שהוא קלפת המן-עמלק, ומניח עצמו
לארכו ולרחבו להעלים ולהסתיר שם והדור
ופאר של הצדיק האמת הזה, ומקים עליו
מחלקת גדול, ומתגבר בתחבולותיו להקים
ראשים בעולם ולהגדיל שם מאד, אשר
שם נמשך משם הטמאה, משמות
החיצונים, כמבאר בהתורה הזאת במקומו,
עין שם. ולפעמים כשרואה שאי אפשר לו
להפך האמת לגמרי להעמיד רשע גמור
לעשות אותו ראש ומפרסם, כי בודאי לא
יטעו בו בני ישראל הכשרים, על-כן הוא
משתדל בתחבולותיו להתלבש עצמו באיזה
כשר או צדיק שאינו גמור, ונותן בלבו
שיחלק על זה הצדיק הנ"ל שהוא הראש בית
האמת, והבעל דבר מגדיל שמו של זה

לְקוּטֵי רַבֵּי הַלְכוֹת לַט

הַחֹלֵק וְהַמְתַּנַּגֵּד עַל הָרֹאשׁ בֵּית הָאֲמֹתַי,
וְהוּא מִגְדִּיל שְׁמוֹ מְאֹד וּמְפָרְסֵם אוֹתוֹ מְאֹד,
כִּי עִמְלֵק מְרַצֶּה שְׂכָל הָעוֹלָם יִתְקַרְבוּ לְאֵלוֹ
הָרֹאשִׁים, אֶף־עַל־פִּי שֶׁהֵם צְדִיקִים קָצֵת, כִּדִּי
לְהַרְחִיקֵם מֵהַצְּדִיק הַגָּדוֹל הָרֹאשׁ בֵּית
הָאֲמֹתַי, כִּי כָּל תַּחְבּוּלוֹתָיו לְרַחֵק יִשְׂרָאֵל
מֵהַצְּדִיק הָרֹאשׁ בֵּית הָאֲמֹתַי הֵנִי לְשֹׁכֵל תִּקְוֹן
נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל וְכָל הָעוֹלָמוֹת עַל יְדוֹ כִּנִּי"ל:

יורה דעה, הלכות דגים. הלכה ד

וְהַכֹּלֵל, שֵׁשׁ צְדִיקִים אֲמֹתַיִם גְּדוֹלִים
בְּמַעְלָה, וַיֵּשׁ לָהֶם פֶּה קָדוֹשׁ, וְדַרְכָּם לְדַבֵּר
גְּדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת, וְהֵם בְּאֵמֶת יְכוּלִים לַעֲבֹד
אֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם: בְּאֲכִילָה
וּשְׂתֵיָה וּשְׂאֵר דְּבָרִים וְכוּ'. וּמִזֶּה נִמְשָׁךְ
שֶׁנִּמְצְאוּם כְּנִגְדָם צְבוּעִים שֶׁקָּרְנִים שְׂמַת־דָּמִים
עֲצָמָם כְּקוֹף, וּמִתְפָּאֲרִים עֲצָמָן גַּם־כֵּן מִמָּשׁ
בְּאֵלוֹ הַלְשׁוֹנוֹת שֶׁל הַתְּפָאֲרוֹת שִׁיּוּצֵא מִפֶּה
קָדוֹשׁ שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֶת וְכוּ', אֲבָל עַקֵּר יְנִיקַת
הַצְּבוּעִים הוּא רַק מֵצְדִיקִים בְּאֵלוֹ שֶׁהוֹלְכִים
בְּגְדוּלוֹת וְכוּ'. כִּי הַצְּדִיק הָאֵמֶת מְקַבֵּל דְּבוּר
פִּיו הַקָּדוֹשׁ מִבְּעַלֵּי צְדָקָה וְכוּ':

מ לקוטי רבי הלכות

כִּי יֵשׁ שְׂקָרָנִים שְׂמֵרָאִין עֲצֻמָּן כְּצַדִּיקִים
וּמַדְבָּרִים גְּדוּלוֹת וְנִפְלְאוֹת כְּאֵלוֹ הֵם יְכוּלִים גַּם
כִּן לְעַבֵּד אֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל דְּבַר וְכוּ' אֲבָל
הַכֹּל שְׂקָר וְכֹזֵב כַּנִּ"ל וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ יְנִיקַת
הַדָּגִים טְמֵאִים שְׂנֵרָאִים כְּדָגִים שֶׁהוּא בְּחִינַת
צַדִּיק וְגֵדְלִים בְּמֵים שֶׁהוּא בְּחִינַת כַּח הַצְּדָקָה
שְׂוִיה עֵקֶר בְּחִינַת צַדִּיק אֲבָל הֵם טְמֵאִים כִּי הֵם
שְׂקָרָנִים וּמֵרָאִין עֲצֻמָּן כְּצַדִּיקִים כְּקוֹף בְּפָנָי
אָדָם אֲבָל הַכֹּל שְׂקָר וְכֹזֵב כַּנִּ"ל:

הלכות נטילת ידים לסעודה, הלכה ו, סה

וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְבַטֵּל כְּבוֹדוֹ כְּנֶגֶד כְּבוֹד
הַמָּקוֹם וּלְמַעַט בְּכְבוֹד עֲצֻמוֹ וּלְהִרְבוֹת בְּכְבוֹד
הַמָּקוֹם. כִּי מוּבָן שֶׁם בְּסוּף הַתּוֹרָה כִּי מֵרַחֲמֵם
הַנִּ"ל שֶׁהָעֵקֶר תָּלוּי בְּעֵנֻה שֶׁהִיא גְּדוּלָה מִן
הַכֹּל וְעַל-כֵּן עֵקֶר הָרַבִּי הָרֵאשׁוֹן שֶׁהַמְּשִׁיךְ זֶה
הַדַּעַת הַקָּדוֹשׁ הָיָה מִשָּׁה רַבָּנוּ. כִּי הוּא הָיָה עָנוּ
מְאֹד מְכַל הָאָדָם וְכֵן הַתְּלִמִּידִים הַחֲפִצִּים
לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ צָרִיכִים עַל-כָּל-פָּנִים שְׁלֹא יִהְיֶה
לָהֶם גִּסּוֹת רוּחַ וַיִּבְרָחוּ מִן הַכְּבוֹד, כִּי אִם לֹא
יִבְטְלוּ כְּבוֹדָם בְּוַדַּאי לֹא יוּכְלוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל
הָאֱמֶת, כִּי עַל-יְדֵי שֶׁחֲפִיץ בְּכְבוֹד עֲצֻמוֹ חָס

לְקוּטֵי רַבֵּי הַלְכוֹת מֵא

וְשָׁלוֹם הוּא פּוֹגֵם בְּבַחֲיַנַּת מְלֵא כָּל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ, כִּי אֵין אֲנִי וְהוּא יְכוֹלִין לְדוֹר וְכוּ' כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה:

וְקָרָח טָעָה בְּזֶה שֶׁרָאָה שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ דוֹרוֹת
צַדִּיקִים שֶׁיִּתְגַּלֶּה כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יָדָם וְסָבַר
שֶׁהִדְעַת הַקְּדוֹשׁ שֶׁלָּהֶם לְגִלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ
יְהִיָּה נִמְשָׁךְ עַל יָדוֹ. וְעַל־כֵּן אָמַר שֶׁרָאֵוִי לוֹ כָּל
הַכְּבוֹד כִּדִּי שֶׁיּוּכַל לְהִמְשִׁיךְ הַדְּעַת מְדוֹר לְדוֹר
כַּנִּ"ל, אָבֵל כּוֹנֵנֵתוֹ לֹא הִיָּתָה לְשָׁמַיִם כִּי אִם
בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עֲצֻמוֹ...

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְעָה כָּל־כָּךְ עַד שֶׁמָרַד בְּמִשְׁחָה
רַבֵּנוּ שֶׁמִּמֶּנּוּ כָּל הַמְּשַׁכֵּת הַדְּעַת הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְחָלַק עָלָיו...

וּבְזֶה טוֹעִים הַרְבֵּה גַם בַּדוֹרוֹת הָאֵלוֹ כְּאֵלוֹ
הַתּוֹרָה הוֹלְכֵת בִּירְשָׁה וְכוּ' כִּידוּעַ לְבָקִיָּאִים
קִצָּת בְּהִנְהָגַת הָעוֹלָם עִתָּה. וְרַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם
לְבִרְכָּה אָמְרוּ בְּהִפְךָ: כִּתְרָ שֵׁם טוֹב מִנָּת, כָּל
הַרוּצָה יָבּוֹא וְיִטַּל... כִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁעִקַּר
הַדְּעַת וְהָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה הַתְּחִיל מִהָאֲבוֹת,
אֶף־עַל־פִּי־כֵן לֹא הָיָה מִי שֶׁהֵאִיר וְהִמְשִׁיךְ זֶה

מב לקוטי רבי הלכות

הַדַּעַת בְּכָל הָעוֹלָם כְּמוֹ מִשָּׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ
הַשְּׁלוֹם....

וְקָרָח פָּגַם בְּזֶה מְאֹד מְאֹד מִחַמַּת שְׂצָפָה
שְׂדוּרוֹת קְדוֹשִׁים יֵצְאוּ מִמֶּנּוּ וְכֵן"ל, עַל כֵּן סָבַר
שֶׁהוּא הַשִּׁי הַדַּעַת. וְרָצָה לְהַבִּין הַכֹּל וְנִכְנַס
בְּקִשּׁוֹת שֶׁהֵם לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן עַד שְׂכַפֵּר בְּמִשָּׁה
וּבַתּוֹרָתוֹ, עַד שְׂכַפֵּר בְּעֶקֶר:

ברכות השחר, הלכה ה, צב

עֶקֶר אֲרִיכַת הַגְּלוּת שֶׁהוּא מִחַמַּת עֶכּוֹב
הַתְּשׁוּבָה כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב בְּזֶהֱרַר הַקְּדוֹשׁ (וְלִית מְלֵתָא
דָּא תְּלִיא, אֵלָא בְּתִיּוּבְתָא וְכוּ'), עֶקֶר הָעֶכּוֹב הוּא עַל־
יְדֵי הַחֹלְקִים עַל נְקֻדַּת הָאֵמֶת בַּכָּפָה וְכַפָּה
בְּחִינּוֹת שְׂכָלוּלִים בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה הַנ"ל, שֶׁהֵם
בְּחִינַת זְקֵנֵי הַדּוֹר שֶׁאֵין בָּהֶם שְׁלֵמוֹת שֶׁהֵם
בְּחִינַת אֲנָשִׁים כְּשֵׁרִים קָצֵת, וּמֵהֶם כַּפָּה
מְנַהֲיָגִים וְרֵאשִׁים וְכוּ'. אֲבָל אֵין בָּהֶם שְׁלֵמוֹת
וְאֵינָם מְסַתְּכָלִים עַל עַצְמָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּעֵין
הָאֵמֶת הַיְכֵן הוּא עוֹמֵד, וְאֵינוֹ דוֹרֵשׁ וְאֵינוֹ
מְחַפֵּשׁ תְּקוּן לְנַפְשׁוֹ מָה שִׁיּוֹדֵעַ בְּעַצְמוֹ מָה
שֶׁפָּגַם וְקִלְקַל, אֵף גַּם הוּא רוֹצֵה לְהַתְּחַכֵּם
וְלוֹמַר חֲכָמוֹת וּסְבָרוֹת שְׂקָר בְּדַרְכֵי עֲבוּדַת ה',

לְקוּטֵי רַבֵּי הַלְכוֹת מִג

וְחוֹלֵק עַל נִקְדַּת הָאֲמֶת עַל דְּרָכֵי הַתְּמִימִים
וְהַיְשָׁרִים הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת ה' בְּתִמְיָמוֹת כְּפִי
מָה שֶׁקִּבְּלוּ מִצְדִּיקֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּם. וּמֵאֵלוֹ
זָקְנֵי הַדּוֹר שֶׁאִין בָּהֶם שְׁלֵמוֹת יוֹנֵק בְּחִינַת מִצַּח
הַנְּחָשׁ וְחֵיוֹת רָעוֹת שֶׁהֵם חֲכָמֵי הַטֶּבַע וְכוּ' וְכוּ',
וְעַל יְדֵי כָּל אֵלוֹ הַדְּעוֹת רָעוֹת הוּא עֶקֶר הָעֶכּוֹב
מִן הַתְּשׁוּבָה וְכַנ"ל, וְכַמְבֹאֵר מִזֶּה הַרְבֵּה
בְּדַבְרֵינוּ בְּמָקוֹם אֲחֵר. וְדַבֵּר זֶה נוֹהֵג בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִשְׁמֹר מֵעַתָּה, וּמֵהֵם הָיוּ כָּל
הַחֲרָבָנוֹת וְהַנְּגִלוֹת וְהַצָּרוֹת מִיּוֹם מִתַּן תּוֹרָה עַד
הַיּוֹם הַזֶּה עַד יִשְׁקִיף ה' וִירַחֵם וַיִּתֵּן כָּל זֹאת:

הַלְכוֹת בֶּשֶׁר וְחֵלֶב, הַלְכוֹת ה, א

כִּי בְּאֲמֶת מִי שֶׁמִּקְרַב עֲצָמוֹ לְקַטֵּן בְּמַעְלָה,
אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא טוֹב מִמֶּנּוּ הַרְבֵּה וְכַנְּגִדוֹ הוּא
צְדִיק, אֶף-עַל-פִּי-כֵן לֹא דֵי שֶׁאִינוֹ מוֹעִיל לוֹ
מִחַמַּת שֶׁהוּא חוֹלָה גָּדוֹל בְּיוֹתֵר, שֶׁקַּטֵּן בְּמַעְלָה
אִינוֹ יָכוֹל לְרַפְאוֹת חֲלָיֵי נַפְשׁוֹ הָעֲצוּמִים, אֶף
גַּם הוּא מְקַלְקֵלוֹ הַרְבֵּה. מְכַל שֶׁכֵּן, כְּשֶׁזֶה הַקַּטֵּן
בְּמַעְלָה הוּא בֵּעַל מַחְלָקַת וְחוֹלֵק עַל הַצְדִּיק
הָאֲמֶת הַגָּדוֹל בְּמַעְלָה מִפְּלֶגֶת מְאֹד..

לקוטי תפלות

רבונו של עולם, אתה לְבַד יְדַעַת עֲצָם הֶרְחַמְנוּת
 שִׁישׁ עָלֵינוּ עֲבָשׁוּ בְדוֹר הַזֶּה עַל כָּל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל
 בְּכָל־לַיּוֹת, וּבִפְרָטִיּוֹת עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל
 כִּי הֵכֵל חֲפָצִים לִירָאָה אֶת שְׁמֶךָ, וְהֵכֵל תַּאֲבִים
 וּמִשְׁתַּוְּקָקִים וּמְצַפִּים וּמְחַכִּים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ
 בְּאַמֶּת וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר יוֹדֵעַ אֶת נִגְעֵי לְבָבוֹ מְצַפֶּה
 וּמְחַפֶּה לְרוּפָא נְאֻמָּן מְנַהֵיג אֲמִתִּי, שִׁיקְרָב אוֹתוֹ
 וִירְפָא תַחֲלוּאֵי נַפְשׁוֹ וּמְכַאוּבָיו וְאִין מִי שִׁיעֵמֵד
 בְּעֵדְנוּ, כִּי לְקַחַת מִמֶּנּוּ מַחְמַד עֵינֵינוּ, כָּל הַצְּדִיקֵי
 אֲמִת וּמְנַהֵיגִים אֲמִתִּים וְהַסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ וְאִין
 לָנוּ לֹא מְנַהֵיג וְלֹא מְנַהֵל אֲמִתִּי, שְׁיוּכַל לְהִנְהִיג
 אוֹתֵנוּ, לְקָרְבָנוּ לְעִבּוּדְתֶךָ בְּאַמֶּת:

מְרִיָּה דְעֵלְמָא כְּלָא, אַתָּה יְדַעַת אֶת מְכַאוּבָנוּ,
 וְאֶת צַעֲקוֹתֵנוּ שְׁמַעַת מִפְּנֵי נוֹגְשֵׁינוּ, קוּמָה בְּעִזְרַתֵנוּ
 בְּעֵת צָרָה הַזֹּאת, בְּעוֹקְבָא דְמְשִׁיחָא, בְּתַקְרָא
 מְרִירוֹת גְּלוּת הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוֹף כִּי אִין לָנוּ שׁוּם שְׂכָל
 וְדַעַת אֵיךְ לְרַצּוֹת וּלְפִים אוֹתְךָ וְאֵיךְ לְקַרְא אוֹתְךָ
 שְׁתָּשִׁיב פָּנֶיךָ אֵלֵינוּ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, חֲמַל עָלֵינוּ
 אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים אֵל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ מוֹשֵׁל בְּכָל,
 מְלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, שְׁלַח לָנוּ מְנַהֵיג וּמוֹשֵׁל אֲמִתִּי
 דְקַדְשָׁה, שְׁיוּכַל לְהִנְהִיג אוֹתֵנוּ בְּרַחֲמִים, "כִּי אֲשֶׁר
 יֵשֵׁא הָאוּמָן אֶת הַיּוֹנֵק", לְקָרְבָנוּ לְעִבּוּדְתֶךָ בְּאַמֶּת

לקוטי רבי תפלות מה

תן לנו מנהיג אמת כי כמו משה רבנו, עליו השלום
כי ישראל היו שקועים במצרים במ"ט [בארבעים
ותשעה] שערי טמאה, ולא היה אפשר שיצאו
משם כי אם על ידי משה רבנו והמלת עליהם,
וגזרת על משה שילך משה ויגאלם, אף על פי
שמשה רבנו מגדל ענותנותו היה מסתיר פניו,
ולא רצה לקבל הממשלה והמנהיגות אבל אתה
חמלת על עמך ישראל, וגזרת שילך בעל כרחו,
והיית עמו תמיד עד שזכה לגאולם:

והנה עכשו בעונותינו, אנו שקועים בגלות יותר
מגלות מצרים, ואתה יודע שאין מי שיוכל לעזר
אותנו, כי אם מנהיג אמת שיהיה בבחינת משה
רבנו, עליו השלום. על כן רחם עלינו למען שמך,
ושבר והפר בעסק מעלינו ושלח רחמנות בלב
המנהיג האמת שיחמל עלינו, וישוב פניו אלינו,
ויקבל המנהיגות והממשלה, וינהיג אותנו
ברחמיו, ויקרבנו לעבודתך באמת:

ובכן רחם עלינו, ושמרנו והצילנו ברחמך
הרבים ממנהיגי שקר, ממנהיגים אכזרים,
מפרנסים המתנאים על הצבור שלא לשם שמים
הרודפים אחר הכבוד להנאתם ותולין רדיפתם
ברחמנות, כאלו הם רוצים לרחם על העולם
להנהיגם אשר באמת הם רחוקים מזה, ואינם

יכולים להנהיג את עצמן מכל שכן אחרים ולא נתן להם הגדלה מן השמים כלל רחם עלינו ברחמיך הרבים, והצילנו מהם ומהמונם, ותבטל ותשבר ותכניע גדלתם וממשלתם מן העולם:

ועזרנו ברחמיך הרבים, והצל אותי ואת זרעי וכל עמך בית ישראל מתאוה רעה הזאת של פרנסות ומנהיגות, שמרני והצילני ומלטני, שלא יעלה על לבי שום תאוה וחקדה ושום מחשבה כלל של פרנסות ומנהיגות וראשות והתנשאות, ולא ארדף אחר הכבוד לעולם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

רבוננו של עולם, שמרנו והצילנו ברחמיך הרבים ממנהיגים של שקר, ותשמרנו שלא נתקרב אליהם ולא נתן להם תקף ולא נסמך אותם בשם "רבי" ונתרחק מהם בכל מיני התרחקות, ולא יזיקו לנו בשום דבר לא בנשמיות ולא ברוחניות. כי אתה יודע את עצם הפגמים והקלקולים שגורמים בעולם חס ושלום אלו המפרסמים והמנהיגים של שקר הנקראים בשם רבי ונסמכו שלא כדין. כי הם בעצמן אינם יכולים לתת עצה לנפשם והעשנים סרוחים מבלבלים מחם ומסבבים דעתם, ואינם יודעים

לְקוּטֵי רַבֵּי תַּפְלוֹת מִזְמוֹ

לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטֵי אֲמֶת וְהַנְּהֻגוֹת יִשְׁרוֹת לָהֶם
בְּעֶצְמוֹן, וְאִיךְ יוּכְלוּ לְהַנְהִיג אַחֲרֵיהֶם:

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכְנוּ לְתַקֵּן כָּל זֶה וְתֵן לָנוּ דַעַת
שָׁלֵם שְׂנוּזָכָה לִידַע מִי הֵם הַשְּׂקָרָנִים וְהַמְּנַהֲיָגִים
שֶׁל שָׂקָר וְלַהֲתַרְחֵק מֵהֶם, וּמִי הֵם הַצְּדִיקִים
וְהַחֲכָמִים הָאֱמֵתִיִּים שְׂצָרִיכִין לְהֶאֱמִין בָּהֶם
וְלַהֲתַקְרַב אֲלֵיהֶם. וְנִזְכָּה שִׁיְהִיו נִסְמָכִים בְּעוֹלָם
מְנַהֲיָגִים וְרַבָּנִים הַגּוֹנִים הָרְאוּיִים לְסִמְכָם, וְעַל-יַדֵּי
זֶה יִתְחַזַּק כְּתַב יְדִינוֹ וְלֹא יִצְטָרְכוּ עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל
לְלַמֵּד כְּתַב וּלְשׁוֹן אַחֵר כִּי אִם כְּתַב יִשְׂרָאֵל לְבַד,
כְּתַב הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָא, אוֹתִיּוֹת קְדוֹשׁוֹת, אוֹתִיּוֹת
מִחֻכְמֹת הַמְּשָׁרְשִׁים בְּתַמוֹנוֹת אוֹתִיּוֹת תּוֹרָתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר בָּהֶם בְּרֹאֵת כָּל הָעוֹלָמוֹת כֻּלָּם
בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּחֻכְמָתְךָ הַגְּדוֹלָה:

וְעֲזֵרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיּוֹת, שְׂנוּזָכָה לְנַסֵּעַ לְצְדִיקִים
אֱמֵתִיִּים עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה, וְשֵׁם יִהְיוּ נִכְלָלִים כָּל
נַפְשׁוֹתֵינוּ יַחַד בְּכָל־לִיּוֹת גְּדוֹל וּבְאַהֲבָה רַבָּה,
וְנִזְכָּה לְאַהֲבַת הַחֲבֵרִים, שִׁיְהִיָּה בֵּינֵינוּ שָׁלוֹם
וְאַהֲבָה גְּדוֹלָה בְּאֲמֶת, עַד שְׁנֵהִיָּה כָּלֵנוּ נִכְלָלִים
יַחַד בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּה וִירְעוֹת בְּתוֹךְ נַפְשׁוֹת הַצְּדִיקִים
הָאֱמֵתִיִּים תָּמִיד, וּבִפְרָט בִּימֵי רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה
הַקְּדוֹשִׁים. וְנִזְכָּה לְהַכְּלִיל יַחַד בְּתוֹךְ הָאֶבֶן שְׁתִּיָּה,
בְּתוֹךְ קַדְשֵׁי קְדוֹשִׁים, בְּתוֹךְ הַשֶּׁכֶל הַכּוֹלֵל שֶׁהוּא

חכמה עלאה, ועל-ידי-זה יהיו נמתקין כל הדינים
 וכל הצמצומים מעלינו ומעל כל עמך בית
 ישראל. וכל מקום שנמצא איזה צמצום ודין וגזרה
 שאינה טובה על עמך ישראל בכלל או בפרט,
 הכל יהיה נמתק ונתבטל על-ידי אור השכל
 הכולל, השכל העליון היוצא מבית יהוה, ויהיו
 נמתקין כל הדינים בשרשן. ותכתבנו בימי ראש
 השנה הקדושים לחיים טובים וארכים, לשנה
 טובה ומתוקה, שנזכה לעשות רצונך באמת,
 ולקבל על מלכותך עלינו תמיד. חוס וחסל עלינו
 ועזרנו להיות ברצונך הטוב באמת. זכנו שיהיו
 נפשותינו נכללות יחד באהבה גדולה בתוך
 נפשות הצדיקים האמתיים, עד שנזכה על-ידי-זה
 לשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה, כמו שכתוב:
 אור צדיקים ישמח. וביותר בימי ראש השנה
 הקדושים נזכה לשמחה יתרה ועצומה, כמו
 שכתוב: אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו
 מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל
 תעצבו כי חדות יהוה היא מעיכם. ונאמר: אשרי
 העם ידעי תרועה יהוה באור פניו יהלכון. בשמך
 יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו
 אתה וברצונך תרום קרננו. כי ליהוה מגיננו,
 ולקדוש ישראל מלכנו. ותבטל כל מיני מריבות

לְקוּטֵי רַבֵּי תַּפְלוֹת מַט

וּמַחְלֶקֶת מֵעֵלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. עֲזָרְנוּ כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעַנְנוּ, הוֹרְנוּ
דְּרָכֶיךָ, הִדְרִיכְנוּ בְּאַמְתֶּךָ וּלְמִדְנוּ כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי
יִשְׁעֵנוּ, אוֹתֶךָ קוֹיֵנוּ כָּל הַיּוֹם:

אַדּוֹן יָחִיד מְלֵא רַחֲמִים, יְהוָה אֱלֹהִים אֱמֶת,
שְׁמִרְנֵי וְהַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִן כַּת הַשְּׁקָרָנִים
וְהַצְּבוּעִים רַחֵם עָלַי וְשְׁמִרְנֵי וְהַצִּילֵנִי, שְׁלֵא יִדְבַק
בִּי שׁוֹם דְּבַר שְׁקֵר וְלֹא שׁוֹם תְּנוּעָה שֶׁל שְׁקֵר, וְלֹא
יֵצֵא מִפִּי דְבַר שְׁקֵר וְצַבִּיעוֹת חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְלֹא
יַעֲלֶה עַל דַּעְתִּי חֶסֶם וְשָׁלוֹם לְהַתְּפִיֵּאֵר בְּגִדּוֹלוֹת
וּנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי, וְלֹא אֲטַעֶה אֶת עַצְמִי וְלֹא אֲטַעֶה
אֶת אֲחֵרִים:

מָרָא דְעֶלְמָא כֻּלָּא, אַתָּה יַדְעָתָ כִּי אֵינְ מִי שְׁיֻכַּל
לְהַכְנִים בְּנוֹ הַשְּׁגַת אֱלֹהוֹת, כִּי אִם צַדִּיקֵי הַדּוֹר
הָאֱמֶתִיִּים הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד כִּי לְפִי
עֲצֵם יְרִידַתְנוּ וְהַתְּרַחֲקוּתְנוּ מִמְּךָ מְאֹד, וּכְפִי
פְּחִיתוֹת נִפְשָׁנוּ, שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים בְּעַצְמָנוּ, אָנוּ
צָרִיכִים עֲכָשׁוּ מְנַהִיג אֱמֶתִי שְׂיִהְיֶה גְדוֹל בְּמַעֲלָה
מְפִלְגַת וְעֲצוּמָה מְאֹד מְאֹד כִּי כָּל מַה שְׂתַּחֲוֶלֶה
נְחַלֵּשׁ בְּיוֹתֵר הוּא צָרִיךְ רוּפֵא גְדוֹל בְּיוֹתֵר
וְיִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, שְׁהִיוּ בְּמִדְרַגָּה פְּחִיחוֹתָה מְאֹד
בְּמ"ט [אַרְבָּעִים וְתַשְׁעָה] שְׁעָרֵי טְמֵאָה, לֹא הָיָה מִי

שְׁיוּכַל לְעֹזֵר לָהֶם כִּי אִם מִשָּׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם
וְעַכְשָׁיו שֶׁנִּפְלְנוּ בְּגָלוֹת גָּדוֹל בְּגוֹף וְנִפְשׁ יוֹתֵר וְיוֹתֵר
מִגָּלוֹת מִצְרַיִם, בְּיָדַי אֵין מִי שְׁיוּכַל לְעֹזֵר אוֹתָנוּ
כִּי אִם הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד, שְׁיִהְיֶה
בְּבַחֲיַנֵּת מִשָּׁה רַבֵּנוּ וְלֹא דֵי שְׂאִין אָנוּ זוֹכִין
לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק אֲמֵתִי כְּזֶה, אֵף גַּם בְּעוֹנוֹתֵינוּ
הַרְבִּים, שְׂפָכַת חַמְתָּךְ עָלֵינוּ וְלִקְחַת מֵאֲתָנוּ כָּל
מְאֹרֵי עֵינֵינוּ, כָּל צַדִּיקֵינוּ הָאֲמֵתִים הַגָּדוֹלִים
בְּמַעֲלָה מִפְּלֶגֶת וְעֲצוּמָה מְאֹד וּמָה נַעֲשֶׂה עַכְשָׁו
בְּעֵת הַזֹּאת, בְּפָרֵט אִישׁ כָּמוֹנִי חוֹלָה כָּמוֹנִי מְדַכָּא
וּמַעֲנָה בְּיִסּוּרֵי הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוֹף כָּמוֹנִי נְגוּעַ וּמְכָה
וּמְטָרָף וּמְבַלְבֵּל, "אִישׁ מְכַאבוֹת וִידוּעַ חֲלִי", מְלֹא
פְּצָעִים רַבִּים וְעֲצוּמִים בְּלִי שְׁעוֹר "מִכַּף רֶגֶל וְעַד
רֹאשׁ אֵין בִּי מְתוֹם, פָּצַע וְחִבּוּרָה וּמְכָה טְרִיָּה" מָה
אוֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק מִי יַחְמַל עָלַי וּמִי
יִקוּם בְּעַדִּי:

עַל-כֵּן בָּאנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְשַׁלַּח
לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב וּמוֹכִיחַ הַגּוֹן שְׁיִהְיֶה רְאוּי לְהוֹכִיחֵנוּ
בְּ"תוֹכַחַת מְגֵלָה מֵאֲהָבָה מְסַתְּרַת יְהִלְמֵנִי צַדִּיק
חֶסֶד וְיוֹכִיחֵנִי" בְּתוֹכַחַתוֹ הַטּוֹבָה, בְּתוֹכַחַתוֹ שֶׁל
מִשָּׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר עַל יְדֵי תוֹכַחַתוֹ
הַטּוֹבָה יוֹסִיף וְיִתֵּן רֵיחַ טוֹב בְּנִשְׁמוֹתֵינוּ, וְיַחֲזִק

לקוטי רבי תפלות נא

וַיֵּאמֶר אֶת נְשֻׁמוֹתֵינוּ עַל יְדֵי תוֹכְחָתוֹ הַטּוֹבָה
וַיִּתְחַזְקוּ וַיִּתְאַמְצוּ וַיִּתְגַּבְּרוּ נְשֻׁמוֹתֵינוּ עַל יְדוֹ בְּכַח
גְּדוֹל דְּקַדְשָׁהּ, עַד שֵׁימֹשֶׁךְ וַיִּשְׁפַּע שְׁפַע טוֹבָה
וּבִרְכָּה לְכֹל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִם בְּנְשֻׁמוֹתֵינוּ, בְּאִפְן
שְׁנִזְכָּה עַל יְדֵי הַמוֹכִיחַ הָרְאוּי לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת מֵאַהֲבָה, עַד שִׁיתְהַפְּכוּ כָּל
עוֹנוֹתֵינוּ לְזָכוֹת וְתִשְׁפִּיעַ עַל הַמוֹכִיחַ הָאֱמֵתִי
קוֹלוֹ שֶׁל מִשָּׁה שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד
שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט כְּפּוֹל מְשֻׁלָּשׁ מְרַבַּע הַכְּלוּל
בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא שִׁיר שֶׁל חֶסֶד
שִׁיתְנַגֵּן לְעֵתִיד עַל שִׁבְעִים וּשְׁנַיִם נִימִין בְּעֵת
שִׁינִיעַ קְבוּל שְׁכָרְךָ שֶׁל הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד אֲשֶׁרִי אֲזוּן
שִׁיזְכָּה לְשִׁמְעַ קוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּיּוֹת, וְתֵן לָנוּ מוֹכִיחַ כְּזֶה שִׁיּוּכַל לְהוֹכִיחֵנוּ בְּקוֹל
הַשִּׁיר הַזֶּה וַיִּקָּם בְּהַמוֹכִיחַ הָאֱמֵתִי מִקְרָא שְׁכָתוֹב:
קָרָא בְּגֵרוֹן אֵל תַּחֲשֶׁךְ, כְּשׁוֹפֵר הָרֶם קוֹלְךָ" וְנִזְכָּה
שִׁיעוֹרֵר וַיִּגְלָה וַיִּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַקּוֹל הַמְּשַׁקָּה אֶת
הַגֵּן עֵדֶן שֶׁהוּא הַנְּהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד
בְּעֵת שִׁתְחַדֵּשׁ אֶת עוֹלָמְךָ בְּחֶסֶדְךָ הַטּוֹב כְּמוֹ
שְׁכָתוֹב: עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה", אֲשֶׁר עַל יְדֵי הַקּוֹל הַזֶּה
גְּדָלִים כָּל הַרְיָחוֹת טוֹבוֹת וְכָל הַיְרָאוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת
וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ יְרָאָה שְׁלֵמָה יְרָאָה עֲלָאָה יְרָאָה

הַרוּמָמוֹת:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, קְדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ, וְשִׁמְךָ מְשַׁתַּף בְּשֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְקַדְשׁ אֶת שְׁמֶךָ, וְגַלְהֵה הָאֲמֶת בְּעוֹלָם, וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁנִזְכֶּה לַיָּדַע בְּאֲמֶת מִי הוּא הָרֵאשִׁי בְּבֵית שֶׁל הָעוֹלָם עִתָּה, אֲשֶׁר מְקַבֵּל כַּח מֵהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הָאֵלֶּה שֶׁהִזְכַּרְתִּי לְפָנֶיךָ. וְזַכְּנוּ בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו בְּאֲמֶת, וְלִהְיוֹת נִכְלָל תָּמִיד בְּאֲמֶת בְּהַשֵּׁם וְהַפֶּאֶר וְהַחַן הָאֲמִתִּי שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְלִהְתְּקַשֵּׁר וְלִהְתְּדַבֵּק בָּהֶם בְּאֲמֶת בְּקִשְׁר אֲמִיץ וְחִזֵּק בִּלְיִמוּט לְעוֹלָם. בְּאִפְּן שְׁנִזְכֶּה עַל יְדֵי זֶה לְהַסְתַּכֵּל עַל עֲצָמֵנוּ מֵעַתָּה בְּכָל הַמְּדוּת וְהַתְּאוּוֹת שֶׁל כָּל הָאָרֶבַע יְסוּדוֹת, לְזַכֵּךְ וּלְטַהֵר אוֹתָם מִכָּל רָע, וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֲמֶת עַל הָעֶבֶר, וְלִהְתְּחַזֵּק מֵעַתָּה בְּאֲמֶת בְּכָל עֵז וְתַעֲצוּמוֹת לְשִׁבְר וּלְבִטּוֹל כָּל הַמְּדוּת רָעוֹת וְכָל הַתְּאוּוֹת רָעוֹת שֶׁל כָּל הָאָרֶבַע יְסוּדוֹת, וְלִזְכּוֹת לְכָל הַמְּדוּת טוֹבוֹת, וְלַעֲסֹק תָּמִיד בְּעִבּוּדְתְךָ בְּאֲמֶת בְּכָל כַּחֲנוּ בְּכָל לְבָבֵנוּ וּבְכָל נַפְשֵׁנוּ וּבְכָל מְאִדְנוּ. עַד שְׁנִזְכֶּה שְׁכָל הָאָרֶבַע יְסוּדוֹת שְׁבִגּוּפֵנוּ יִזְדַּכְּכוּ בְּאֲמֶת, וְיִהְיוּ כֵלָם טוֹב בְּלִי שׁוּם אַחִיזַת הָרַע כָּלֵל, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה שִׁיכָלְלוּ כָּל

הָאַרְבַּע יְסוּדוֹת בְּשֵׁרֶשׁם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהֵם אַרְבַּע
 אוֹתוֹת שֶׁל שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ יְתַבְרַךְ. וְנִזְכָּה לְהִסְתַּכֵּל
 עַל עֲצֵמְנוּ הַיָּטֵב הַיָּטֵב בְּכָל עֵת, עַל מָה אֲתִינָא
 לְהֵאֵי עֲלָמָא שְׁפָלָה, וְלְהִסְתַּכֵּל בְּכָל הַמַּדּוֹת
 לְזַכָּכְכֶם וּלְטַהָרְכֶם וּלְקַדְּשֶׁם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת,
 וְלְהִסְתַּכֵּל בְּגִדְלַת הַבוּרָא יְתַבְרַךְ, וּבְנִפְלְאוֹתָיו
 הַנּוֹרָאִים, אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּכָל
 עֵת וָעֵת, וְלְהִסְתַּכֵּל בְּתַקּוֹן הָעוֹלָם. וְנִזְכָּה שִׁימְשִׁכּוּ
 עָלֵינוּ מַחִין קְדוֹשִׁים וְטַהוֹרִים מֵהַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה
 שֶׁל הַצְּדִיקֵי אֲמֶת, וְנִזְכָּה מֵעַתָּה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחֲנוֹ
 וְדַעַתְנוּ וְלֹא נַחֲשֵׁב עוֹד שׁוֹם מִחֲשֶׁבֶה חִיצוֹנָה כְּלָל,
 מִכָּל שִׁכְּוֹן שֶׁלֹּא נִהְרָהָר חָם וְשִׁלּוֹם שׁוֹם הִרְהוֹר
 בְּעוֹלָם כְּלָל, וְנִזְכָּה לַחֲשֹׁב בַּתּוֹרָה הַרְבֵּה, וּלְחַדֵּשׁ
 בְּכָל פֶּעַם חֲדוּשֵׁין דְּאֹרִייתָא אֲמֵתִים הַרְבֵּה
 בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב:

וְתַכְנִיעַ וְתַשְׁבֵּר וְתַבְטֵל אֶת כָּל הַחוֹלְקִים עַל
 הָאֲמֶת, וְתִתֵּן בְּלִבָּם אֲמֶת וְאַמוּנָה, שִׁיתַּנְּגִלָּה לָהֶם
 הָאֲמֶת, וַיִּשׁוּבוּ בָּלֵם אֵלֶיךָ בְּאֲמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם
 וְתַנְּגִלָּה וְתַפְרֹסֶם אֶת הָאֲמֶת בְּעוֹלָם וְתַקִּים מִקְרָא
 שְׁכַתּוֹב אֲמֶת מֵאֶרֶץ תַּצְמַח וְצֶדֶק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף
 וְתִשִּׁים שָׁלוֹם בֵּין כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם יְהִי
 לְרִצּוֹן אֲמִרֵי פִי וְהַגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי
 וְנוֹאֲלֵי:"

אב"י הנחל

יש עליך אחריות גדול, וחל עליך חוב גדול
 וקדוש לרחם על ישראל, להפקיר את חייך
 ולבטל כבודך בתכלית תכלית הבטול,
 ולסבל כל מיני בזיונות וחרפות בשביל
 טובת וישועת ישראל, להשתדל בכל הכח
 אשר בידך להודיע, לפאר ולפרסם, בכל
 העולם גדל עצם נוראות כחו ותקפו של
 החכם המנהיג האמת החי וקים לעד, שהוא
 מלך אחד יחיד ומיוחד על כל ישראל לדורות
 עולם, והוא הלב של העולם שבו תלוי חיות
 וקיום כל הבריאה כלה, וכל העולם לא נברא
 אלא בשבילו שימלא כל העולם אור החכמה
 והמדע לדעת ולהכיר את ה' ולעבדו שכם
 אחד.

עתיד הקדוש ברוך הוא לנקם נקמת עמו
 מאותם נביאי השקר המנחשים וקוסמים,
 שמחציפים פניהם בכלבים כנגד הצדיק
 האמת וממלאים בטנם בכבוד וגאות וכל
 התאות רעות, ומראים עצמם כצדיקי

וּמְנַהֲיֵי הַדּוֹר, וְדוֹרְסִים וְטוֹרְפִים נַפְשׁוֹת
 יִשְׂרָאֵל הַיִּקְרִים בְּרָגֶל גִּבּוֹהַּ וְשֶׁקֶר, וּמֵהֶם
 נִמְשָׁכִים כָּל הַכְּפִירוֹת שֶׁל הַמַּחְקָרִים
 וְהַפִּילוֹסוֹפִים הַתּוֹעִים, וְנוֹטִים אַחַר חֻמּוֹת
 חִיצוֹנִיּוֹת חֻמּוֹת שֶׁקֶר, וּמְבִיאִים לְכְּפִירוֹת
 וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, וּמַעֲוָרִים עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 מִלְּרֵאוֹת אֹר הַצְּדִיק הָאֱמֶת שְׂמַאִיר וּמִגְלַה
 יְדִיעַת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהַתְגַּלוֹת נִפְלָא וְנוֹרָא.
 שֶׁבַע מְדוּרִים יֵשׁ בְּגִיהָנָם, וְכָל מְדוּרַיִשׁ בּוֹ
 שֶׁבַע אֲלָפִים חוֹר, וְכָל חוֹר שֶׁבַע אֲלָפִים
 סְדָקִים, וְכָל סְדָק שֶׁבַע אֲלָפִים עֶקְרָבִים, וְכָל
 עֶקְרָב שֶׁבַע אֲלָפִים חֲלִיּוֹת, וְכָל חֲלִיָּה שֶׁבַע
 אֲלָפִים כַּדִּים שֶׁל רַעַל תְּלוּיִים בָּהּ, וְכָל
 מְזֻמָּנִים לְרָשָׁעִים וְהַשְׁקָרְנִים הַדּוֹבְרִים עַל
 הַצְּדִיק בְּגִבּוֹהַּ וּבּוֹז וּמַתְלוֹצְעִים וּמְבִזִּים סִפְרֵיו
 וְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים.

אַמוֹנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג
 בְּשׁוֹם שֶׁכֶּל וּמוֹפֵת שְׁכָלִי שֶׁל הַגִּיּוֹן, כִּי אִם
 עַל-יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַצְּדִיק הָאֱמֶת. (מכתב צא)

טוב להודות לה' אשר סבב בנפלאות
השגחתו שהצלחתי להכיר את גדלת ויקר
מעלתו הרם אחרי כמה שנים ששמעתי
משמו הטוב, ומאז נכספתי מאד להתודע עמו
ולא עלתה בידי. אך תשוקתו החזקה אל
האמת היה הגורם שסבב ה' בהסדו נפלאות
שזכיתי לראותו ולהתקשר אתו באהבים
אהבת אמת, לדעתי גנוז בזה רמזים
המשתמעים לכמה פנים יפות. למרות
שבאמת איש פשוט לגמרי אני, אולם עין קטן
יכול להדליק ולהבעיר עין גדול מאד. ואם
אמנם אנו בדיוטא התחתונה בשפלה המדרגה
מאד, כמו שאנחנו יודעים בעצמנו שאין
פנינו יפות כלל, כי הרוח סערה וענן גדול
מסעיר ומחשיך מאד, בפרט בימינו אלה, אך
בבר הקדים לנו ה' יתברך רפואה ותקון גמור
על-ידי נהרות ונחלי החכמה האמתית של
הצדיק האמת, וכל מי שיסתיר את עצמו
בצל כנפיו וילך על-פי דרכי תורתו, וישליך
מאתו כל החכמות, ויסלק דעתו לגמרי באלו
אין לו שום שכל בלעדיו אשר יקבל מהצדיק,

בְּוֹדַי יִהְיֶה לוֹ תְּקוּן גָּמוּר בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת
יִהְיֶה מִי שְׂיִהְיֶה.

רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ ז"ל קָדַם הַסֵּתֶלְקוֹתוֹ הָיָה
מִתְאַנֵּחַ וְצוֹעֵק מְאֹד בְּקוֹלוֹת מְשֻׁנּוֹת וְאַנְחוֹת
וְצַעֲקוֹת גְּדוּלוֹת עַל הַכְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת
שְׁעֵתִיד לְהִתְפַּשֵּׁט בְּעוֹלָם, כִּי זֹו הִרְעָה הַגְּדוּלָּה
מִכָּל הִרְעוֹת וְהַצָּרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, אִין רַע מִזֶּה
רַחֲמָנָא לִיְצַלָּן. וְאִזּוּ הָיוּ אֲנָשִׁיו מִתְאַנְחִים לְפָנָיו
מְאֹד כְּאוֹמְרִים, מַה נַּעֲשֶׂה וְעַל מִי יַעֲזֹב אוֹתָנוּ.
וְהַשֵּׁיב, "מַה לָּכֶם לְדַאֵג מֵאַחַר שְׂאֲנִי הוֹלֵךְ
לְפָנֵיכֶם וְכוּ", וְגָלָה דַעְתּוֹ בְּפִרוּשׁ וּבְרָמִז שֶׁכָּל
מַה שְׁעָסַק עִם אֲנָשִׁי שְׁלוֹמוֹ הַמְּקַרְבִּין אֵלָיו –
הוּא אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנֶנּוּ פֹה וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה,
דְּהֵינּוּ אַף עִם הַדּוֹרוֹת הָעֵתִידִין לָבוֹא. וְאָמַר,
"רַק אַתֶּם תַּחֲזִיקוּ עֲצֻמְכֶם יַחַד בְּאַחֲדוֹת
וְהַתְּחַבְּרוֹת וְאַהֲבַת חֲבֵרִים אִזּוּ תִּהְיוּ אֲנָשִׁים
כְּשֵׁרִים, וְלֹא כְּשֵׁרִים בְּלִבָּד אֵלֹא אֲפִלוּ
צַדִּיקִים וְטוֹבִים תִּהְיוּ, כִּי ה' יִתְבַּרֵךְ יַעֲזֹר לִי
בְּוֹדַי שְׂיִהְיֶה כְּרָצוֹנִי כְּאֲשֶׁר רָצִיתִי מִכְּבָר, כִּי
בְּעֲזָרַת ה' יִתְבַּרֵךְ גְּמִרְתִּי וְאֶגְמַר כְּרָצוֹנִי
בְּוֹדַי" ("אִיךָ הָאֵב אוֹיִם גִּיפִירֵט אֹן וְעַל

אויס פירן"). ואמר שכל מי שיגע ויתחבר
 לאחד מאנשי שלומו בודאי יהיה איש כשר
 באמת, ולא איש כשר בלבד אלא אפלו
 צדיק נמור כמו שאני רוצה.

בראש השנה האחרון שקדם הסתלקותו
 אמר רבנו הקדוש ז"ל התורה הנוראה תקעו
 תוכחה, מבאר שם שצריכין לבקש ולחפש
 מאד מאד את הרוח הקדש רוח נבואה של
 הצדיק המנהיג האמת שעקר שלמות
 האמונה שהיא עקר היהדות על־ידו דיקא.
 ואז אחר אמירת התורה הנ"ל הזהיר אותי
 ביותר לכתב אזהרה הגדולה הזאת שכל
 אדם שבעולם מגדול ועד קטן צריכין להזהר
 בזה מאד, וצריכין להזהיר ולהזכיר אותם
 אזהרה זאת אלפים פעמים שיזכרו מאד בכל
 יום ויום לחפש ולבקש הרבה את הצדיק
 המנהיג האמת שיש לו רוח נבואה רוח
 הקדש שיוכל לתקנם באמת לנצח. כי בודאי
 אין החפוש והבקשה אחרי הגוף הגשמי של
 הצדיק כי אם אחרי רוח הקדש שלו, שעל־
 ידיה עקר תקונו. וזה צריכין לחפש ולבקש

תמיד, כי ממה נפשך, אם לא מצאו עדין כלל - בודאי הוא צריך לילך על ידיו ועל רגליו לבקשו ולחפשו בכל כחו בכל העולם מקצה ועד קצה כל ימיו אשר הוא חי על פני האדמה, אולי יוכל למצא חיי נפשו לנצח על-כל-פנים יום אחד או שעה לפני מותו. ואם כבר נדמה לו שמצא את הצדיק האמת, בודאי זה צריך לבקש ולחפש עוד יותר ויותר, כי יכול להיות שהוא אצל הצדיק ועדין אורו חשוך אצלו ואינו מרגיש נעימות אמתת עצותיו הקדושים, ומחמת זה הוא רחוק מתקונו, ולזה צריך יגיעה גדולה וחפוש הרבה עד שימצא. ואם יחפש באמת בודאי ימצא.

על-ידי התקרבות לצדיק האמת נפסק זיהמת הנחש, ולהפך על-ידי מנהיג של שקר מתגבר הזיהמא.

יש צדיק שהוא גדול במעלה כל-כך עד שאינו מקנא שום צדיק לא בעולם הזה ולא בעולם הבא רק אותו לבדו יתברך, בחינת "בקנאו את קנאתי".

עַקֵּר גְדֻלַּת הַצַּדִּיק בְּחַיָּיו וְאַחַר הַסְתַּלְקוֹתָיו
 שִׁימְשִׁיךְ וַיֵּאִיר הָאֹר וְהַחַיּוֹת הָעֲלִיּוֹן מְאֹד,
 דְּהֵינּוּ הַתְנַלּוֹת אֵלֶקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ גַּם בְּעוֹלָם
 הַנְּשֻׁמִי הַזֶּה אֲפֹלוּ בְּתַכְלִית הַמְדִּירוֹת
 הַתְּחַתּוֹנוֹת וְהַמְּנַשְּׁמִים מְאֹד, עַד שִׁיֵּכּוֹל
 לְהַגְבִּיהַ גַּם כָּל הַנוֹפְלִים וְהַמְּנַשְּׁמִים בְּיוֹתֵר,
 עַד שִׁיתְקַיֵּם "וַיֵּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתָּו"
 וכו'.

עַל-יְדֵי הַתְקַרְבוֹת לְהַצַּדִּיק זוֹכִין לְאַמוּנָה
 וְנִתְבַטְּלִין הַכְּפִירוֹת.

עַקֵּר הַהִתְקַשְּׁרוֹת הֵיא אֲהָבָה, שִׁיאֲהַב אֶת
 הַצַּדִּיק אֲהָבָה שְׁלֵמָה, שִׁיְהִיָּה "נִפְשׁוּ קְשׁוּרָה
 בְּנִפְשׁוּ".

צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד לְגַרֵּשׁ מִקְרָבוֹ הָרוּחַ שְׁטוֹת
 מֵה שְׁלֵבוֹ מְלֵא מֵרוּחַ שְׁטוֹת הַדְּבוּק בּוֹ, וְעַל-
 יְדֵי שְׁנִתְקַשֵּׁר לְהַצַּדִּיק הָאֵמֶת, הֵינּוּ שִׁיאֲהַב
 אֶת הַצַּדִּיק אֲהָבַת נִפְשׁוּ, עַל-יְדֵי-זֶה מְגִרֵשׁ
 בְּמַהִירוֹת גְּדוֹל אֶת הָרוּחַ שְׁטוֹת מִקְרָבוֹ, וְעַל-
 יְדֵי-זֶה זוֹכֵה לְלֵב נִשְׁפָּר.

הַצַּדִּיק הָאֵמֶת נֶגְדַת הָעוֹלָם הוּא בְּחִינַת רֵאשִׁי, וְהָעוֹלָם נֶגְדוֹ הֵם בְּחִינַת גּוֹף, וְעַקֵּר הַתְּקוּן בְּשׂוֹכֵינֵי לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים וּמְקַשְׁרִים לְהַצַּדִּיק כְּמוֹ הַגּוֹף עִם הָרֵאשִׁי, שְׂעָקָר הַחַיּוֹת שֶׁבְּכָל הָאֵיבָרִים הוּא רַק מִהָרֵאשִׁי.

צַדִּיקִין בְּכָל דוֹר וְדוֹר לְשׁוֹטֵט וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ מְאֹד מְאֹד אֶת הַצַּדִּיק הָאֵמֶת בְּכָל מִינֵי חֲפוּשׁ בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ, כִּי עַקֵּר הַחַיּוֹת וְהַקְּיוּם וְהַשְּׂאֵרִית שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל וְכָל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בָּהֶם, הַכֹּל עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שׂוֹכֵינֵי יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁוֹ וּלְחַפֵּשׁוֹ בְּכָל מִינֵי חֲפוּשׁ בְּמִסִּירַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ עַד שְׂמוֹצְאֵינֵי אוֹתוֹ וּמִתְקַרְבִּים אֵלָיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֵינֵי לְאִמוּנָה וְנִתְבַּטְּלִין הַכְּפִירוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֵינֵי לְגִאֲלָה שְׁלֵמָה וּלְהַשִּׁיר שְׂשִׁית עַר לְעֵתִיד. אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֵה וּמְחַכֶּה וּמְשִׁתַּקֵּק לְזֶה בְּאֵמֶת.

עַל-יְדֵי מַחְלָקַת עַל הַצַּדִּיק שׂוֹכֵינֵי אֶת הַתּוֹרָה.

בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ תְּלוּי בְּקִרְבַת הַצַּדִּיק.

רבוֹי הַחֲכָמוֹת, בְּפָרֵט חֲכָמַת הַפִּילוֹסוֹפִיאַ,
 מִזִּיקִים מְאֹד מְאֹד לְכָל הָעוֹלָם יוֹתֵר מִנְחָשִׁים
 וְעֶקְרָבִים וּמְכָל מִיָּנִי חַיּוֹת רָעוֹת וּמִזִּיקִים
 שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי הֵם מִזִּיקִים לְאַמוּנָה הַקְּדוּשָׁה
 שֶׁהִיא יְסוּד הַכֹּל.

מֵעֵלֶת הַקְּבוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל הָאוֹחֲזִין עֲצָמָן
 בְּהַצְדִּיק הָאֵמֶת בְּאַהֲבָה וְאַחֲדוּת גָּדוֹל,
 וּבְתַכְלִית הַשְּׁלוֹם הָאֵמֶתִי, וּמִמְשִׁיכִין עַל עֲצָמָן
 בְּכָל עֵת הָאֶרֶץ הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה שֶׁלוֹ,
 וּמִתְקַבְּצִין וּמִתְוַעְדִּין בְּכָל עֵת לְדַבֵּר זֶה עִם זֶה
 בְּיִרְאַת שָׁמַיִם, וּמִהָאֶרֶץ הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה
 שֶׁעוֹסֵק הַצְדִּיק הַנִּ"ל לְהַאֲוִיר בָּהֶם, הַקְּבוּץ הַזֶּה
 הוּא יָקָר וְנִעְלָה מְאֹד וְעַל-יְדֵי-זֶה הַקְּבוּץ תִּהְיֶה
 הַנְּאֻלָּה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ וְיָבוֹא מְשִׁיחַ וְיִתְקַן
 הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת: (מכתב א)

דְּרִישַׁת שְׁלוֹם לְבַבִּית לוֹ וְהַנְּלוּיִם אֵלָיו,
 וּבְרַכַּת בְּרִיאוֹת בְּגוֹף וְנַפֶּשׁ.

יִשְׂרָאֵל דַּב אֲוֹדָסָר

פְּרִיּוֹן

שְׁנַמְצָא בְּכֹתֵב יָד שֶׁל רַבְּנֵנוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלַב זִיע"א

יניח ידיו על המעות ויאמר:

מְעוֹת, וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם, צֶדֶק
 יִקְרָאָהוּ לְרַגְלוֹ, צֶדֶק מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא,
 דִּינָא דְמַלְכוּתָא דִּינָא. שְׂרֵשׁ הַדִּינִים בִּינָה,
 אֲנִי בִינָה לִי גְבוּרָה, אֵין הַדִּין נִמְתָּק אֶלָּא
 בְּשִׂרְשׁוֹ. שְׁלֹשָׁה יָדִים בְּבִינָה: יָד הַגְּדוּלָּה,
 יָד הַחֲזָקָה, יָד הָרַמָּה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים יָד
 גִּימְטְרִיא שֵׁם שֶׁל מ"ב. מ"ב שְׁבִיעִירָה: שֵׁם
 שֶׁל אָנָּא בְּכַח. מ"ב שְׁבַבְרִיאָה: שְׁנֵי פְּעָמִים
 אַקִּי"ק. מ"ב שְׁבַבְרִיאָה: הַוִּי"ה [פְּשׁוּט],
 בְּמַלּוּאוֹ, וּמַלּוּי דְמַלּוּי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמְתְּקוּ הַדִּינִים
 וְהַגְּבוּרֹת הַקְּשׁוֹת מֵעַל (פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי)
 עַל-יְדֵי פְּלֵא עֶלְיוֹן שֶׁהוּא חֲסָדִים גְּדוּלִים
 וְרַחֲמִים גְּמוּרִים וּפְשׁוּטִים שְׂאִין-בוֹ
 תַּעֲרֹבֵת דִּין כָּלֵל, אָמוֹן:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתּוֹלִיכֵנוּ
 לְשָׁלוֹם, וְתַדְרִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתַגְיַעֵנוּ
 לְמַחֲזוֹז חֲפָצֵנוּ לְחַיִּים וְלְשִׂמְחָה וְלְשָׁלוֹם (ואם דעתו לחזור
 באותו היום יאמר וְתַחֲזִירֵנוּ לְשָׁלוֹם) וְתַצִּילֵנוּ מִכָּף כָּל אוֹיֵב
 וְאוֹרֵב וְלַסְטִים וְחַיּוֹת רָעוֹת בְּדַרְךְךָ, וּמִכָּל מִינֵי פוֹרְעָנִיּוֹת
 הַמְתַּרְגְּשׁוֹת וּבָאוֹת לְעוֹלָם. וְתַשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל
 מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ, וְתַתִּיבֵנוּ לְחֵן וְלְחֶסֶד וְלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ
 וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ, וְתַגְמִילֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים וְתַשְׁמַע
 קוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּן אַתָּה: בְּרוּךְ
 אַתָּה יְיָ, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, תַּצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִסַּכָּנֵת
 דַּרְכִּים, וְתַשְׁמֵרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרִין
 וְעַכּוֹב בְּדַרְךְךָ, וּמִכָּל אוֹרֵב וְאוֹיֵב וּמִסְטִין, וְתַהֲיֶה תָּמִיד
 עִמִּי בְּשִׁבְתִּי, בְּבֵיתִי וּבְלִכְתִּי בְּדַרְךְךָ, בְּשִׁמְךָ אֵצֶא לְדַרְךְךָ
 לְשָׁלוֹם, וּבְשִׁמְךָ אֶעֱבֹר הַדַּרְךְ בְּשָׁלוֹם, וְאֲשׁוּב לְבֵיתִי
 לְשָׁלוֹם. וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי הַזִּיקוֹת וְהַפְסַד בְּדַרְךְךָ
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן, וְשִׁמּוֹר צִאתֵנוּ
 וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְתַזְכֵּנִי
 לְתַן צְדָקָה קֹדֶם צִאתִי לְדַרְךְךָ כְּמוֹ שְׂפָתוֹב. "צְדָק לְפָנָיו
 יִהְיֶה וְיִישָׁם לְדַרְךְךָ פְּעֻמִּיו", וְעַל יָדֵי זֶה תִּכּוֹן לְפָנֵי
 הַדַּרְךְךָ, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּלְךָ לְפָנֵי לְהַנְחוֹתִי
 הַדַּרְךְךָ אֲשֶׁר אֵילֶךְ בָּהּ, וְתֹאִיר לְפָנֵי בְּאוֹרְךָ הַגָּדוֹל,
 וְתַבִּיאֵנִי וְתַגְיַעֵנִי לְמַחֲזוֹז חֲפָצֵי לְחַיִּים וְלְשָׁלוֹם כְּרָצוֹנְךָ
 הַטוֹב.

ואומר ג' פעמים : נ נח נחמ נחמן מאומן